

Specialrapport: Lyndon LaRouche: Hvordan verdensøkonomien er blevet ødelagt under Obama

Download (PDF, Unknown)

Videnskabsfolk har indledt en kampagne; agiterer for en amerikansk tilbagevenden til Månen

26. december 2013 – Ansporet til handling af den succesrige kinesiske månelandingsmission, udnytter amerikanske måneforskere – som blev tromlet ned af Obamas damptromle, der annullerede NASA's fremtidige missioner til Månen – nu den internationale, rosende anerkendelse af Chang'e-3's præstationer til at mobilisere støtte til en genetablering af et amerikansk måneprogram.

Gruppen til Analyse af Månens Udforskning (LEAG), som udgøres af måneforskere og blev oprettet af NASA for at rådgive rumagenturet, har sammensat et brev inkl. plakat, der bliver

sendt til hvert enkelt medlem af Repræsentanternes Hus og medlemmerne af de relevante senatskomiteer. Idet de kalder deres kampagne »Destination Månen«, skitserer brevet »Værdien af Månens udforskning«. De beskriver Månen (det nærmeste objekt i Jordens nærhed) som »en port til Solsystemet« og skitserer værdien af måneressourcer, de teknologiske fremskridt, som en udvikling af Månen ville kræve, samt den videnskabelige udforskning, som er enestående for Månen. LEAG har frembragt en serie rapporter, som er »vejkort«, der skitserer de skridt, som er nødvendige for at udforske, udvikle og anvende Månen. Disse rapporter er blevet fremlagt for NASA, til ingen nytte, eftersom Obama annullerede Constellation-programmet[1]. LEAG-rapporterne er en del af det amerikanske bidrag til de internationale, globale grupper, der arbejder med udforskning, og hvor alle nationerne, undtagen USA, har Månen som deres destination ud over Jordens kredsløb.

Som et bidrag til den generelle kampagne for at vende den amerikanske anti-månepolitik har rumforskeren Chris McKay fra NASA's Ames Research Center skrevet en artikel til december-nummeret af New Space, som rapporteres i National Geographic den 20. december. McKay, som er meget kendt for sit pionerarbejde inden for astro-biologi, forklarer, at Månen er det ideelle sted for regeringsfinansierede, bemandede, videnskabelige missioner, som dernæst kunne bane vejen for mere ambitiøse udvindingsindustrier, optankningsstationer og andre aktiviteter for rumindustrierne. En månebase vil være en prøvesten for nye teknologier, menneskelig tilpasning til kunstig tyngdekraft og den grundlæggende videnskab for at leve og arbejde i rummet.

[1] Constellation program: et annulleret, amerikansk, bemanded rumfartsprogram, som var planlagt at skulle være efterfølgeren til rumfærgeprogrammet. Programmets indledende flyvninger skulle efter planen medbringe astronauter til Den internationale Rumstation (ISS) fra 2015. Men missioner til

Månen i 2020 og herefter til Mars var imidlertid Constellation-programmets hovedmål.

Robotten har forladt Chang'e-3 og er af sted på egen hånd

26. december 2013 – Efter at landingsfartøjet tog fem billeder af høj kvalitet af Yutu-robotten (som fremviste det kinesiske flag), og robotten kørte i en halvcirkel rundt om landingsfartøjet for også at tage fem fotografier, er Yutu nu kørt sydover fra landingsstedet og er taget af sted for at udføre sine geologiske og geokemiske undersøgelser. Kinesiske ingeniører siger, at dette bliver de sidste, gensidige fotografier. Robotten tog »en lur« i fire dage, hvilket var kortere end planlagt, med sine instrumenter slået fra i de varmeste månedage. Men videnskabsfolk reaktiverede robotten tidligt og er ivrige efter at få Yutu i gang med arbejdet, for den 26. december vil det område af Månen, hvor robotten befinder sig, begynde at gå ind i sin to-ugers nat, under hvilken robotten vil gå i hi.

Planetforsker og videnskabsskribent Emily Lakdawalla rapporterer, at adskillige mennesker har forespurgt, hvorfor stjernerne ikke er synlige på den kulsorte himmel bag robotten. Hun forklarer, at overfladen er så oplyst, at man ville være nødt til at tage et fotografi med en længere eksponeringstid for at kunne se dem. Dette er faktisk et af de forsøg, som det stationære Chang'e-3 landingsfartøj vil udføre ved at gennemføre astronomiske eksperimenter fra Månens overflade.

Specialrapport: Hvordan verdensøkonomien er blevet ødelagt under Obama

Så, for det første er sagen den, at uden Glass-Steagall kunne det kommende krak, store krak i USA's økonomi, ikke stoppes. Det ville blive en katastrofe, en morderisk form for katastrofe for den amerikanske befolkning i denne periode. Derfor er Glass-Steagall i sin oprindelige form, i sin formelle udformning, ikke med tilpasninger med dit og dat, men simpelthen ren Glass-Steagall baseret på Franklin Roosevelts politik, det er, hvad der er brug for. Og det er den eneste ting, der i dag kan redde det amerikanske folk.

Download (PDF, Unknown)

De kinesiske myndigheder erklærer Chang'e-3-missionen for en succes; fremtidig tidsplan fremskyndes

16. december 2013 – Med Chang'e-3's perfekte landing, den succesrige anbringelse af Yutu-robotten og kontrolafprøvningen af de videnskabelige instrumenter i gang, erklærede talsmænd

for det kinesiske rumprogram på en pressekonference i dag missionen for en succes. Wu Zhijian, talsmand for Den statslige Administration for Videnskab, Teknologi og Industri for det Nationale Forsvar, sagde, at Chang'e-3 har »lagt et solidt fundament for den fremtidige udforskning af det ydre rum«. AP rapporterer, at den kinesiske præsident Xi Jinping og premierminister Li Keqiang var til stede ved Beijing Rumfartskontrolcenteret til briefing og kommentarerne fra direktøren for Kinas Nationale Rumfartsadministration, Ma Xinguri.

Fuldendelsen af Fase 2 af Kinas måneprogram vil blive Chang'e-4. På grund af den aktuelle succes vil denne mission blive tilpasset til at verificere det nye kompleks af teknologier, som vil være nødvendige for Fase 3, snarere end blot at repetere den aktuelle mission. Udfordringen for Chang'e-5 og 6 i den sidste fase vil blive indsamlingen af prøver af månejord og sten i en kapsel og den sikre returnering af denne kapsel til Jorden. Wu forklarede, at for at udføre dette, »må der gøres mange gennembrud med nye teknologier, såsom opsendelse fra Månens overflade [lancering af kapslen fra Månen], indkapsling af prøverne [for at forsegle prøverne hermetisk og beskytte dem], møde og fortøjning [med et retur fartøj] i kredsløb omkring Månen og indflyvning til Jorden under høj fart, hvilket alt sammen er nyt for Kina.«

Tidsplanen for de næste trin af Chang'e-programmet er tilsyneladende blevet fremskyndet, utvivlsomt ligeledes muliggjort af den aktuelle succes. Wu sagde, at Chang'e-5-missionen for returneringen af prøverne vil finde sted i 2017. Tidligere var 2020 det år, der hyppigt blev nævnt. På det stadig tilbagevendende spørgsmål om Kinas planer om en bemandet månelanding svarede Wu indirekte, idet han sagde, at »fuldendelsen af tredje fase betyder ikke afslutningen af Kinas månerobotprogram. Det burde være et nyt begyndelsespunkt.« Han sagde, at planer om en efterfølgelse

stadig undersøges.

På et spørgsmål om internationalt samarbejde i de næste faser sagde WU, at »i måneprogrammets næste fase vil der blive mere internationalt samarbejde.«

Tidligere i år fremskyndede Sydkoreas nye præsident sin nations program for måneudforskning med instruktion om, at landets første, totalt koreanske månesatellit skulle være klar til opsendelse i 2020 snarere end 2025. Sydkorea er ikke engageret i et »månekapløb« med Kina, men går, ligesom Kina, på en beslutsom måde frem i den rigtige retning.

Verdens måneforskere arbejder med Chang'e-3

16. december 2013 – Fordi de kinesiske rumfartsmyndigheder omgående frigav de fotografier, som Chang'e-3 månelandingsfartøjet tog på vej ned til overfladen for to dagen siden, til offentligheden, var måneeksperter rundt omkring i verden i stand til at bruge billedmateriale med høj opløsning, som tidligere var blevet fotograferet af NASA's Lunar Reconnaissance Orbiter (LRO)[1] og Japans Selene Orbiter, for at bestemme det tilnærmelsesvis område, hvor landingsfartøjet satte ned. Få timer efter landingen frigav kinesiske forskere landingsstedets nøjagtige længde- og breddegrad, hvilket tillod verdens forskersamfund at forøge den kinesiske mission ved at lokalisere området på billeder med høj opløsning, taget fra satellitter i kredsløb, og som sætter rumfartøjet, der nu befinder sig på overfladen, ind i en bredere, geografisk sammenhæng. Billedmateriale fra indflyvningen, samt de billeder, som landingsfartøjet tog af

robotten, og omvendt, viste også nogle af de geografiske træk fra stedet, hvor Yutu-robotten vil arbejde.

Landingsrobotten er placeret i Mare Imbrium, Regnhavet, og ikke i Sinus Iridium, Regnbuebugten, som det var planen (hvilket er den risiko, man løber, når man lader rumfartøjet selv vælge sit landingssted!). Det nærmeste krater er Laplace E. Hvis robotten rejser derhen, vil den være i stand til at undersøge lag af ældre månejord, som brød op til overfladen, da en asteroide eller en komet ramte Månen. Ifølge måneforskere er dette faktisk et potentielt mere interessant område af Månen, rent geologisk, end det tidligere planlagte område.

De ældre områder af Månen er de lyse højlandsområder, som går tilbage til tiden for skorpens dannelse for 4,5 milliarder år siden, og som blev udsat for intens kraterdannelse tidligt i Månens historie. De yngre områder af Månen er de mørke, glatte områder, der er dannet af lavastrømme, som kaldes for maria (have). Disse områder er resultatet af måske 3,9 mia. år gamle vulkanudbrud. Måneforskeren Paul Spudis beskriver terrænet i Regnhavet som »nogle af de mest storslåede lavagrænseflader, som ses på Månen.« De er synlige fra teleskoper på Jorden.

Chang'e-3's landingssted har en række overlappende lavastrømme. Yutu-robotten, understreger Spudis, vil med sine videnskabelige instrumenter være i stand til at undersøge den kemiske sammensætning af de lavastrømme, der nu befinder sig på overfladen, og dem, der stammer fra tidligere.

Efterhånden, som oplysningerne frigives, vil de blive kombineret med de data, der stammer fra satellitter i kredsløb, samt med Apolloastronauternes måneudforskning.

[1] LR0 er en robotmission, der satte sig for at kortlægge månens overflade

Hele verden (undtagen USA) tager til Månen

16. december 2013 – I 1994, da monteringen af den internationale Rumstation var godt i gang, og flere lande var i færd med at planlægge deres næste, videnskabelige missioner i rummet – mange fokuserede på Månen – dannede rumagenturer fra hele verden International Lunar Exploration Working Group, eller ILEWG, med henblik på koordinering af fremtidige planer. Det er et offentligt forum, der sponsoreres af rumagenturerne og med deltagelse af andre institutioner, og som siden 1994 har afholdt en række internationale konferencer. I 2006 blev ILEWG-konferencen om Månen holdt i Beijing med deltagelse af højtstående repræsentanter fra NASA. Det amerikanske rumagentur bliver som regel »indbudt« til at deltage i samtalerne med kineserne i forbindelse med internationale fora.

Men siden Obamas regering kom til magten, har NASA ikke haft tilladelse til at planlægge fremtidige missioner til Månen. I stedet er andre internationale planlægningsdiskussioner, hvori NASA deltager, blevet tvunget til at inkludere Obamas farlige, bemandede mission til en »nærliggende« asteroide, selv om ingen har planer om at udføre en sådan mission – ikke engang NASA.

Resten af verden har gjort sit standpunkt klart. Idet han ganske enkelt ignorerede USA, sendte Bernard Foing[1] fra Det europæiske Rumagentur lykønskninger til Chang'e-3-teamet den 15. december på vegne af ILEWG. Han siger, at denne mission vil være med til at udvikle »internationale månebaser, som ILEWG og det internationale rumforskningssamfund har anbefalet.«

[1] Bernard Foing, fransk forsker ved European Space Agency, ESA, er adm. direktør for ILEWG og var øverste videnskabelige projektleder for SMART 1, den første europæiske mission til Månen

»Kina er nu en pioner« inden for udforskning af Månen, siger russisk kosmonaut

16. december 2013 – Lige fra begyndelsen af Chang'e-3-missionen har Kinas politiske og videnskabelige ledelse gjort åbenhed til et vigtigt karaktertræk ved denne [videnskabelige] bestræbelse. Robottens navn, Yutu, blev valgt ud fra en afstemning om navne, som offentligheden havde foreslået, og mens rumfartøjet var på vej til Månen, blev modeller i lille format udstillet på offentlige steder og også sat til salg. Hele missionen, fra affyringen til flyvningen til landingen og månevandringen, er blevet vist live på China Central Television, med deltagelse af et panel af kinesiske og udenlandske videnskabskommentatorer. Denne åbenhed har gjort det muligt for verden at værdsætte missionens præstationer.

Kinas Xinhua-nyhedsbureau har en oversigt i dag over nogle af de internationale kommentarer til missionen.

Den russiske kosmonaut Vladimir Kovalenok beskriver missionen som »en milepæl inden for rumfart«. Kina vil bygge videre på de tidligere amerikanske og russiske måneprogrammets succeser og fiaskoer, sagde han, »for at fortsætte frem ad det rette spor«. Han tilføjede, »Kina er nu en pioner inden for dette

område, og dets månemissioner vil blive katalysator for andre landes udforskning af Månen, idet Månen kan tjene som »afsæt« for rejser til fjernere destinationer i universet.« Andre russiske kommentatorer genkaldte sig, at de første fem, sovjetiske månemissioner mislykkedes, men kineserne har meget mere sofistikeret teknologi i dag.

Den japanske avis Yomiuri Shimbun påpegede missionens betydning for andre programmer, inklusive udforskningen af Mars. Avisen fremsatte den formodning, at Kinas succeser også vil opmuntre til, at »fremtidsstemmerne« om fremtidig måneudforskning blev hørt. Andre japanske kommentatorer nævnte den inspiration, som udforskning af rummet giver folk, og hvor nødvendigt det er med internationalt samarbejde.

Rumfart: Videnskabsfolk over hele verden forventer, at Kinas månerobot vil være banebrydende

15. december 2013 – Omkring otte timer efter fredagens perfekte landing på Månens Sinus Iridium, »Regnbuebugten«, blev den 308 pund tunge robot, Yutu, løsnet fra toppen af landingsfartøjet, sænket ned til tæt på overfladen på en platform og kørte ned ad sin rampe for at begynde sin videnskabelige mission. Landingsfartøjet sendte pligtskyldigt tilbage til kontrolcenteret et fotografi af den nu mobile robot, som befinder sig, hvad der ser ud til at være nogle få fod fra fartøjet, og med begge rumfartøjer angiveligt ved godt helbred.

Måne- og planetforskere over hele verden forventer, at missionen vil føje til vor viden om vor nærmeste nabo, om hvilken man stadig gør sig spekulationer over dens dannelse og forhold til både Jorden og resten af Solsystemet. Især burde den jordgennemtrængende radar (GPR) på undersiden af Yutu levere en ny beskrivelse af de geologiske strukturer, som ligger under måneoverfladen. Ud over at forbedre vor forståelse af Månens dannelse og udviklingshistorie kunne dette få betydning for de fremtidige planer om udvinding af værdifulde råstoffer i måneskorpens øvre lag, såsom helium-3 til fusionsbrændstof. Tidligere Apollo 17-astronaut og geolog, Harrison Schmitt, sagde til Space.com før landingen, at »Kina ikke har gjort nogen hemmelighed ud af deres interesse for Månens helium-3 råstoffer til fusion.« Schmitt har i årevis tilskyndet til, at USA foretog sådanne udforskninger af måneråstoffer. Den potentielle ressource af vand-is, som det vides findes under overfladen, blev opdaget ved hjælp af radarinstrumenter ombord på månesatellitter i kredsløb, men Yutu vil levere de første in situ-radarlydbilleder.

Pascal Lee, planetforsker og formand for Mars Institute ved NASA Ames, forklarer, at jordgennemtrængende radar (GPR) anvendes til geofysisk udforskning på Jorden, men grundvandet griber forstyrrende ind i målingerne. Men på den meget tørre Måne, siger han, »er vi i GPR-himmelen.«

Paul Spudis, planetgeolog ved Lunar and Planetary Institute i Houston, Texas, og som er en utrættelig forkæmper for et amerikansk måneforskningsprogram, bemærkede, at »Chang'e-3 uvægerligt vil udføre pionerarbejde ved at undersøge en ny lokalitet på Månen med delvist nye instrumenter, en lokalitet, som vi i øvrigt ved meget lidt om. Så rent videnskabeligt vil det fremme vor viden.« Spudis rapporterer på sin blog i dag, at selv om det erklærede landingsområde for Chang'e-3 var i Regnbuebugten, så landede den faktisk i udkanten af dens bestemmelsessted og hviler i Mare Imbrium, Regnhavet, som »faktisk er mere interessant end rumfartøjets oprindelige

bestemmelsessted, rent geologisk.« Bliv på denne kanal, tilråder han.

Spudis pegede på vigtigheden af det, som denne mission hidtil har opnået, for, hvad Kina måtte have planlagt som en efterfølger til Chang'e-3. »Hvorfor bygge et landingsfartøj, der kan bære næsten 3.750 pund, for at aflevere en robot, som iflg. de kinesiske medier vejer 310 pund?« Fremtidige månelandinger vil helt klart blive mere avancerede end Chang'e-3, antager han.

I begyndelsen af 1970'erne gav præsident Nixon, som et tegn på velvilje, kineserne et stykke månesten, som Apolloastronauterne havde haft med tilbage. Det var med til at motivere kinesiske geologer til at begynde at planlægge kinesiske ekspeditioner til Månen. De videnskabelige data, som Chang'e-3-missionen vil sende hjem, vil efter al sandsynlighed blive gjort tilgængelige for planetforskere over hele verden.

Gennembrud for Schiller Instituttets Venner

Schiller Instituttets Venner fik med kommunalvalgskampagnerne i København og Aarhus sat det store afgørende spørgsmål på dagsordenen: Vil det kommende finanssammenbrud medføre bail-in, bankunion og morderiske nedskæringsprogrammer eller et skifte til alternativet: LaRouche-kampagnens 3-punktsprogram. Tom Gillesberg blev under valgkampagnen interviewet i Ekstra Bladet og Information, og var flere gange på radio24syv og DR2 – inklusive i Deadline aftenen før valget. Nu behøves der nationale græsrodder, så en dansk deltagelse i bankunionen kan forhindres og store visioner sættes i stedet. Selv efter den

nye aftale med Iran er faren for atomkrig ikke ovre, hvis ikke Obama neutraliseres og Glass/Steagall genindføres, så der kan sættes en ny kurs.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

Økonomisk kollaps, USA: Delstater kæmper febrilsk for at skaffe fødevarenødhjælp

LaRouchePAC, 26. november 2013 – Delstaten New Yorks guvernør, Andrew Cuomo, har givet meddelelse om tilskud for 4,5 mio. dollars til hjælp til 2.600 lokale operationer i staten, som varetager uddeling af fødevarenødhjælp til over 3 mio. fattige New Yorkere, der mangler midler til at spise for. Cuomo afholdt en telekonference, hvor han sagde: »Disse statstilskud har til formål at udfylde det svælg, der er forårsaget af de seneste nedskæringer i de statslige SNAP-ydelser (Supplemental Nutrition Assistance Program) og give et tilskud til vitale programmer for fødevarehjælp for at være med til at skaffe hjælp til berørte New Yorkere.

Andre delstater og lokale regeringer kæmper ligeledes febrilsk for at afhjælpe skaderne efter 1. november-nedskæringerne af statsstøtten til SNAP-programmet, som Obama og hans landbrugs- og fødevareministerium ikke vil gøre noget ved, og som stammer fra udløbet af en del af den såkaldte 2009-stimuleringslov (ARRA, American Recovery and Reinvestment Act), som midlertidigt bevilgede ekstra penge til SNAP. Fra og med denne november måned modtager de 48 mio. mennesker, der modtager fødevarekuponer, mindre mad end tidligere hver måned, og dette

var allerede utilstrækkeligt. Henved 21 mio. af disse mennesker er børn.

Obama er ansvarlig for disse brutale nedskæringer. For over et år siden tilrådede Obama kraftigt demokrater i Kongressen at betale for fortsat hjælp til læreransættelse i staterne gennem at skære ned på stimulus-lovens midler, som havde forøget betalingen til fødevarekuponer siden 2009. Obama havde også sagt til demokrater, at de skulle skære ned på pengene til madkuponer for at hjælpe med betalingen af det udvidede Medicaid, en del af hans Obamacare-katastrofe.

For ti år siden var 21,25 mio. mennesker modtagere af fødevarekuponer under de forhold, der skyldtes den faldende økonomi under George W. Bush' præsidentskab. Dette tal sprang op til 28,23 mio. i 2008, da finanskrakket ramte den økonomiske aktivitet, som hvert år gjorde endnu flere millioner amerikanere fattige: 2009 – 33,5 mio. på madkuponer; 2010 – 40,3 mio.; 2011 – 44,7 mio.; 2012 – 46,6 mio.; og skønsmæssigt 48 mio. på nuværende tidspunkt. Det totale antal personer, der er berettiget til madkuponer – dvs., som virkelig har behov for dem – er 61 mio. amerikanere.

Om end statistikker er dårlige, så viser de, at 7 mio. voksne amerikanere kun har værdikuponer til fødevarer som deres eneste »indtægtskilde«. De lider i den dybeste armod.

For staten New York repræsenterer 1. november-nedskæringerne af SNAP-midler et tab på 302 mio. dollars af de årlige, statslige SNAP-midler til de fattige. Cuomos annoncerede 4,5 mio. dollars i tilskud udgør en stigning på 15 % af de midler, staten allerede yder. De går ud til 46 organisationer, som igen kanalisere fødevarer ud til 2.600 lokale fødevareuddelere. De 4,5 mio. dollars svarer til 2,8 mio. måltider.

Her ved slutningen af november måned opsummerer delstater og lokalområder den forfærdelige virkning, som er undervejs pga.

lavere statsstøtte. For eksempel er der i den smukke Napa Valley i Californien, en fødevareproducerende stat i verdensklasse, 6.600 mennesker, der havde færre midler at bruge til fødevarer i denne måned. For en person er det 11 dollars; for en familie på 4 personer er det henved 35 dollars mindre. Direktøren for Napa County's »Selvforsyningservice« sagde til pressen (St. Helena Star, 25. nov.) i denne uge, » ... det lyder ikke af mange penge. Men for folk, der kæmper for at strække hver dollar til mad så langt som muligt, er det et enormt slag, især, hvor der er børn med i billedet.«

A tribute to John F. Kennedy: 50 years behind. The president from the Future

Special report by Michael Kirsch from LaRouchePAC.com in the U.S. Published on Nov. 22, 2013, the 50th anniversary of the assassination of John F. Kennedy.

Download (PDF, Unknown)

See more at LaRouchePAC.com's Kennedy homepage:
<http://larouchepac.com/jfk>

LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet hylder John F. Kennedy: Gud velsigne dig, præsident Kennedy

EIR, 22. november, 2013 – Gud velsigne dig, præsident Kennedy. Du styrede vor stats skib igennem de farligste vande. Du var slet ikke en perfekt mand, men dit arbejde her og i udlandet reddede flere liv, end vi nogen sinde vil få at vide. Du stræbte efter en fremtid, som du var viet til. Du stræbte efter, at vi atter skulle være Byen på Bjerget, ligesom John Winthrops Boston var for det 17. århundredes verden.

Måtte Gud bevare din ånd i denne nations folk, så vi kan opnå fred og fremskridt. Lad dine ord, din tales omhyggelige rytme genlyde gennem vore institutioner. Lad dem besøge dine mordere. Men lad dem inspirere til håb, fred og mod hos dem, du efterlod. Lad dit navn leve videre hos generationer af amerikanere. Lad dine handlinger på nationens vegne aldrig blive glemt.

Gud Velsigne dig. Våg over vor nations hovedstad fra dit hvilested på Arlington, og vi beder dig våge over vort folk fra din plads i Himlen.

– Leandra Bernstein

John F. Kennedy/Abraham Lincoln: Vil verden eksistere halvt i slaveri og halvt i frihed?

»Jeg vil slutte af med at minde jer om valget i 1860, hvor, som Lincoln sagde, spørgsmålet var, om nationen ville eksistere halvt i slaveri, halvt i frihed. I dag er spørgsmålet, om verden vil eksistere halvt i slaveri, halvt i frihed. Og i denne kampagne i 1860 skrev Lincoln til en ven: 'Jeg ved, at der er en Gud, og at Han hader uretfærdighed. Jeg ser stormen komme. Men hvis Han har en plads og en rolle for mig, mener jeg, at jeg er rede.'

I dag, 100 år senere, ved vi, at der er en Gud, og vi ved, at Han hader uretfærdighed, og vi ser stormen komme, men hvis Han har en plads og en rolle for os, mener jeg, at vi er rede. Tak.«

– John F. Kennedy, 23. september 1960

Video: En vision for fremtiden.

Dansk voice-over

Lyndon LaRouche: Værre end »Weimar«!

12. november, 2013: – Jeg blev født den 8. september, 1922, i begyndelsen af det berygtede hyperinflationsskabende, økonomiske sammenbrud i 1923 af den tyske Weimarrepublik. Nu udgør truslen mod den transatlantiske økonomi, fra denne dag at regne, en langt værre og praktisk talt umiddelbar trussel, så længe den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver i præsidentembedet. Dette er mere end blot et kvalificeret gæt, men en kendsgerning, der står umiddelbart for at komme brasende ned over de transatlantiske økonomier som helhed, med mindre der skrides til de nødvendige handlinger meget snart.

Så længe den aktuelle amerikanske præsident Barack Obama forbliver i embedet, er denne ulykke, der allerede er i gang, praktisk talt ikke til at stoppe. Så kortfattet som muligt, så må enten Obama og Wall Street underkastes en påtrængende nødvendig både moralsk, så vel som finansiell reform, eller også er den dødbringende katastrofe praktisk talt en kendsgerning for praktisk talt hele det transatlantiske område i en meget nær fremtid. På nuværende tidspunkt er både denne præsident og en stor del af Kongressen i stigende grad forblevet hysterisk impotente gennem deres egen feje afvisning af at se en fremtid i øjnene, som der umiddelbart findes råd for, snarere end se deres aktuelle, systemiske fejltagelser i øjnene.

Dette vanvid, grundlæggende set, »handler om penge.« Dump »Wall Street« og dets gale svindelnumre, og relativt umiddelbare løsninger vil være til stede, som det også kunne have været tilfældet i den umiddelbare Versailles-skabte krise, der førte til Tysklands Adolf Hitler-regime. Hvem bragte Adolf Hitler til magten i Tyskland? Hvem havde skylden for den berygtede Wall Street- og Londonkrise i 1919? I begge tilfælde var det finanscentrene i London og Wall Street, dengang, som nu.

De forvirrede borgere blev for ivrige efter håbefuldt at spille sig vej til rigdomme ved at gamble på finansielle spekulationer og kerede sig ikke rigtigt om at gøre noget godt for menneskeheden, især efter mordene på John F. Kennedy og hans broder, Robert, fordi de lagde vægt på iværksættelse af teknologisk fremskridt, der var drevet fremad med videnskab som motor. Det er »hvorfor og hvordan«, de anglo-amerikanske finanssvindlere i London og på Wall Street ønskede mordene på John F. og Robert Kennedy. Det var ikke så meget, fordi de hadede John eller Robert; det var frygten for spøgelse af en mulig ny præsident Franklin Roosevelt, eller, for visse andre, en ny Benjamin Franklin, et geni som Alexander Hamilton, en James Monroe, en John Quincy Adams, en Abraham Lincoln, en Franklin Roosevelt, eller som alternativ, et udvalg af Warren G. Hardings mytiske østers.

Uanset, hvor meget Wall Street og London vrider og klager sig i protest, så er dette de kendsgerninger, du må se i øjnene, hvis du personligt ønsker at nyde et længerevarende og rent faktisk produktivt og behageligt liv.

Centrum for denne krise er faktisk ikke USA's aktuelle krise som sådan. Den tendens, der førte USA (og Europa) frem til det aktuelt igangværende sammenbrud, handlede alt sammen om Wall Street og London, dengang som nu. Hvad forårsagede det? Den umiddelbare årsag var den margin af vore tåbelige vælgere, der stemte præsidenterne George W. Bush, jr. og Barack Obama ind i embedet i, hvad der nu nærmer sig fjorten, meget grimme år.

I løbet af de seneste uger har den transatlantiske verden været på vej ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise i vor planets nuværende transatlantiske område. Det, som vi i øjeblikket oplever på begge sider Atlanten, er en hyperinflation, der vil pågå lige så længe, som den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver USA's præsident; ikke blot selve USA, men også det transatlantiske Vest- og Centraleuropa styrtes nu endnu dybere ned i det værste, økonomiske sammenbrud, siden det fjortende århundredes styrt ned i en ny, mørk tidsalder; den vil sandsynligvis blive endnu værre end den, som Middelalderens Europa i det fjortende århundrede styrtede ned i.

Der findes et alternativ:

Hvis viljen til at iværksætte de nødvendige handlinger er til stede, er der en mulighed ifølge USA's Føderale Forfatning, gennem hvilken USA ikke blot kan bringes ind i en ægte, økonomisk genrejsning, men hvor, gennem en omgående, forfatningsmæssige handling, der udføres nu, vor republik kan bringes ind i en ægte genrejsning ud af det styrt ned i mørke, der har været undervejs, siden afvisningen af min »Lov om Beskyttelse af Boliger og Banker« fra juli-august 2007, der dengang blev fremlagt til vedtagelse af vor republiks delstater.

I stedet handlede medlemmerne af Den amerikanske Kongres og det føderale præsidentskab dengang, som også senere, således, at vor republik styrtede ned i en nedadgående spiral med en politik, der nu har dumpet vor republik ud i det, der er blevet til den største, økonomiske krise i gruppen af transatlantiske nationer. At regne fra den forgangne weekend er økonomien foreløbig faldet ned i den stejleste, finansielle sammenbrudskrise i den moderne transatlantiske historie.

Heldigvis er det sådan, at vor republik stadig *kan* reddes

på dette tidspunkt. Som mange vil vide, så er jeg kendt for at være en af de førende økonomer, der har udarbejdet prognoser for USA i løbet af de seneste årtier, som f.eks. min enestående succesrige prognose for depressionen i 1971 under Richard Nixon, og ligeledes den dybe recession i 1980, de stejle depressioner, der udløstes af recessionen under George W. Bush, jr., og nu den økonomiske rædselsforestilling, som depressionen under Barack Obama har bragt over os. Nu kombineres Obama-regeringens krænkelser af Den amerikanske Forfatning med Obamas kasten USA ud i en form for depression, som USA, i sin nuværende form, aldrig ville kunne rejse sig fra igen

Den handling, der i øjeblikket er nødvendig, er at forhindre den nuværende præsident Barack Obama fra at kunne forlade sig på den form for »beskidte tricks« af den salgs, som præsident Obama allerede har nydt godt af, med det formål at blokere denne handling, som er genoplivelsen af præsident Franklin D. Roosevelt, fra at lykkes med at blive fremlagt til afstemning i Kongressen, på nuværende tidspunkt.

Hvis vi ikke fjerner præsident Barack Obama fra embedet, så har situationen i vor republik nået et punkt, hvor præsident Obamas fortsatte embedsbesættelse ville være ensbetydende med slutningen på USA under den nuværende Forfatning.

Lykkeligvis er der et alternativ, hvis vi skrider til handling meget snart for at vedtage de nødvendige, forfatningsmæssige muligheder. Hjælpemidlet står til rådighed og er helt i overensstemmelse med Forfatningen, hvis vi kan finde tilstrækkelig mange ledere blandt os, der er modige nok til at gøre, hvad der er forfatningsmæssigt legalt, og som allerede er det eneste eksisterende, forfatningsmæssige handlingsforløb, som vi behøver for at redde vor nation fra det, der nu praktisk talt er et nationalt, økonomisk selvmord, med mindre vi handler omgående for at redde vor nation. Jeg fremstiller nu mig selv som en person, der har vist sig som ledende blandt de ledende økonomer og andre personer i vor

republik, der er villig, og mere end fuldt ud kvalificeret, til at fremlægge denne mulighed, offentligt, her og nu.

Overvej de følgende forholdsregler, der er presserende nødvendige på dette tidspunkt.

Der er to absolut uundværlige tiltag, der må vedtages og gennemføres som hastesag, hvis USA skal reddes fra det aktuelt accelererende styrt ud i et praktisk talt håbløst styrt ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise.

For det første må vi omgående sætte præsident Barack Obama fra embedet. Der er i korthed to muligheder for at gøre dette til vor disposition. **Den første** af disse to muligheder er en rigsretssag imod præsidenten på et til rådighed stående grundlag, som er hans krænkelse af bemyndigelsen til at erklære krig. **Den anden** mulighed er fjernelse fra embedet under den bemyndigelse, der findes i det 25. tillæg til Forfatningen.

Kun, hvis præsidenten suspenderes fra embedet, foreligger sandsynligheden for, at USA kan reddes fra det, der allerede er en kuldsejling imod USA's og økonomiens faktiske, økonomiske død. Både denne præsidents tvivlsomme mentale tilstand og det skinbarlige had hos denne angiveligt syge præsident peger imidlertid begge på, at der foreligger en sag for præsidentens hastige fjernelse fra embedet på grundlag af kendte overtrædelser, der berettiger til en rigsretssag, samt denne præsidents diskutale, fejlfungerende mentale tilstand, idet begge disse grunde retfærdiggør, at han gøres politisk uskadelig med hensyn til vor republiks almene vel.

Når vi først har taget disse kilder til rådighed stående midler, der kan tages i anvendelse for at redde vor republik fra det, der ellers faktisk ville blive dens omgående politiske død for præsident Obamas og hans britiske imperieherrers hånd, så vil vi snart have sikret de nødvendige forholdsregler for organiseringen af en udvikling mod vor

republikks generelle, økonomiske genrejsning.

Forholdsregler for redningen

1. Fratag præsident Obama magten til at sabotere legitime forholdsregler til fjernelse af denne præsident fra sin magtposition, som han kunne forsøge at bruge til at forhindre lovmæssig støtte til genvedtagelsen af den oprindelige Glass/Steagall-lov, som den blev udformet under præsident Franklin D. Roosevelts retningslinjer.
2. Denne forholdsregel ville være tilstrækkelig til at lamme en korrupt præsident med det resultat, at hans brug af den magt, der ellers står til rådighed for ham, blokeres, begrundet i ***hans ulovlige blokering af den nødvendige, omgående genindførelse af den oprindelige Glass/Steagall-lov.***
3. Denne ***legale aktion imod ham*** adskiller den gæld, der er af legal karakter, fra de spekulationsformer, der knytter sig til virksomheder som »Wall Street« og dens lige i udlandet.
4. USA's lov må forbedres med det formål at erstatte begrebet monetarisme gennem [indførelse af] ***et amerikansk, forfatningsmæssigt nationalt kreditsystem.***
5. Eftersom resterne af den monetære kredit, der kan bjærges i USA, som findes som den tilbageværende regnskabsmæssige amerikanske kredit, ikke vil være tilstrækkelig til at sætte en genrejsning i gang, skal en kredit i amerikansk dollar anvendes som middel til sådanne indbefattede missioner som:

A. Genrejsningen af hver af delstaternes essentielle funktioner, og

B. Udnyttelsen, i form af kreditsystemet, af mellemlange og langfristede investeringer i en højere orden af energigennemstrømningsintensitet pr. capita, end vi for

øjeblikket oppebærer, med vægten lagt på en afslutning af den nuværende undertrykkelse af den højere intensitet i termionuklear fusion, som behøves for en virkelig moderne økonomi: en intensitet på rumalder-niveau inden for de teknologiske hovedanvendelsesområder.

Med deres egne ord: Imperiet kræver folkemord

LaRouchePAC, 7. november, 2013 – Det oligarkiske princip om overlagt folkemord skinner klart igennem i disse citater af ledende fortalere for Det britiske Imperium hen over 200 år:

1791, Thomas Malthus, præst:

»Vi bør lette, i stedet for tåbeligt og forgæves at forsøge at forhindre, naturens metoder til at frembringe denne dødelighed; og hvis vi frygter den alt for hyppige hjemsøgelse i den rædselsfulde form af hungersnød, bør vi ihærdigt opmuntre de andre former for ødelæggelse, som vi tvinger naturen til at benytte. I vore byer bør vi gøre gaderne smallere, fylde husene med flere mennesker, og indbyde til pestens tilbagekomst.«

1951, Lord Bertrand Russel:

»Krig har hidtil været skuffende i denne henseende (nedbringelse af befolkningstallet), men bakteriologisk krigsførelse kan måske vise sig effektiv. Hvis Den sorte Død kunne spredes i verden en gang i hver generation, kunne de

overlevende formere sig frit uden at overbefolke verden.«

1988, Prins Philip af Edinburgh:

»Jo flere mennesker, der er, desto flere ressourcer vil de forbruge, desto mere forurening vil de skabe, og desto mere vil de slås. Vi har intet valg. Hvis det ikke kontrolleres ad frivillig vej, vil det blive kontrolleret ufrivilligt gennem en stigning i sygdomme, sult og krig ... Hvis jeg skulle gå hen og blive reinkarneret, vil jeg gerne komme tilbage som en dødelig virus, med det formål at yde et bidrag til at løse overbefolkningen.«

Lær af Historien:

Helga Zepp-LaRouche: Principperne for fysisk økonomi

Principperne for fysisk økonomi

Af Helga Zepp-LaRouche

**Del I: Det amerikanske system kontra frihandel: DE
AMERIKANSKE RØDDER TIL TYSKLANDS INDUSTRIELLE
REVOLUTION *Af Helga Zepp-LaRouche***

Del II: Alternativet til fascisme: BETYDNINGEN AF

LAUTENBACHS PLAN I DAG Af Helga Zepp-LaRouche

Forord: PRINCIPPERNE FOR FYSISK ØKONOMI Af Helga Zepp-LaRouche

(Denne artikel er en oversættelse af forordet til den tyske bog med titlen: "Das Geheimnis der Wirtschaft, Lösung der globalen Systemkrise: Trennbankensystem und produktive Kreditschöpfung" (E.I.R.); ("Hemmeligheden ved økonomi; Løsningen på den globale systemkrise: Et opdelt banksystem og produktiv kreditskabelse"), der bl.a. indeholder en samling artikler skrevet i perioden 2002–2010 af forskellige forfattere, heriblandt den amerikanske økonom, Lyndon H. LaRouche, Jr., og Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, som desuden er formand for Bürgerrechtsbewegung Solidarität i Tyskland. Enkelte af disse artikler vil udkomme på dansk. Desuden foreligger nogle af artiklerne på engelsk (Lyndon LaRouche). Den tyske bog kan imidlertid købes ved henvendelse til: Schiller Instituttet, Skt. Knudsvej 11, kld.tv., 1903 Frederiksberg,

tlf.: 35 43 00 33, eller ved henvendelse til Email-adressen: eirna@eirna.com, verlag@solidaritaet.com.

Oktober 2010

Vi befinder os i dag i den alvorligste krise i moderne historisk tid, og det ikke blot med hensyn til den tilstand, som verdens finansielle system og realøkonomien i mange dele af verden befinder sig i, men frem for alt også, fordi vi i den "udviklede" sektor oplever en moralsk og kulturel krise, vi endnu aldrig har set magen til, en krise, der blandt andet kommer til udtryk gennem talløse skandaler og politikeres og lederes indblanding i kriminelle aktiviteter. Samtidig findes der løsninger til overvindelse af denne krise, som, hvis de bliver omsat i tide, vil indlede en ny æra i menneskehedens historie.

I spændingsfeltet mellem faren for, at civilisationen styrter

ned i en ny, mørk tidsalder og håbet om en snarlig, kulturel renæssance, kommer det til at spille en vigtig rolle, at et tilstrækkeligt antal mennesker drager den rette lære af historien. (fremh. red.) Formålet med denne tekstsamling er derfor at minde om nogle historiske perioders vigtige, grundlæggende idéer, som er af betydning for den nuværende diskussion. Vi præsenterer således nogle skrifter og videnskabsteoretiske planer i den tradition, der går tilbage til Leibniz' fysiske økonomi, og som helt uberettiget er blevet glemt, eftersom de engang havde banebrydende virkninger og indeholder kernen til de løsninger, der i dag er afgørende nødvendige.

Hertil kommer, at situationen fortsat på dramatisk vis tilspidses. I 39(!) måneder har der fundet en eskalering af den globale systemkrise sted, og hvis der er noget, der er kommet frem i denne periode, så er det den ubestridelige kendsgerning, at finansinteresserne, altså banker, hedgefonds, holdingselskaber og karteller, tydeligvis har langt mere magt end regeringerne. For i hele dette tidsrum har G-20-regeringerne ikke været i stand til at dæmme op for højrisikospekulationen ved at regulere banksystemet, eller blot tage fat på en seriøs analyse af krisens årsager.

Slutresultatet af denne omstændighed er selvindlysende.

I stedet for at fjerne den umådeholdne spekulation ved at genindføre en regulering af bankerne og "afvende tab for det tyske folk", blev den private gæld tilhørende spekulanter, der havde lidt tab ved spekulation, forvandlet til statsgæld, som skatteborgeren hæfter for, og som følgelig resulterer i dennes tab inden for alle områder af det almene vel.

Det skandaløse resultat af denne politik er, at der efter mere end tre års finanskrise er flere milliardærer og millionærer end før, og at disse er blevet endnu rigere, mens antallet af fattige er steget kraftigt – og det lige så godt i Tyskland, som i resten af verden.

Ved finansårets udgang har finanskrisens dynamik nået et bristepunkt. Den uholdbare situation i de amerikanske delstater, byer og kommuner, der alle står på fallittens rand, tillige med den kendsgerning, at "Helikopter-Ben" Bernanke lever helt op til sit øgenavn og har sat den elektroniske seddelpresse i sving, gør det tydeligt, at finansoligarkiet har til hensigt at fortsætte værdiernes omfordeling fra de fattige til de rige. For den hyperinflation, som folk oplevede under Weimartyskland i 1923, og som, ved en fortsættelse af denne politik, truer hele verden, udgør den mest brutale ekspropriation af befolkningen, der overhovedet findes, alt imens "Mega-Spillerne" erfaringsmæssigt ved, hvordan de skal redde deres små får over på det tørre (altså mele deres egen kage), f.eks. ved en afparering gennem tilegnelse af materielle værdier. Daily Telegraph sammenlignede prompte Bernanke, efter at han for nylig meddelte, at han, som et led i sin politik med "kvantitative lempelser", ville pumpe yderligere to eller flere billioner dollar ud i systemet, med Weimar-republikkens præsident for Reichsbank, Havenstein, og med en narkoman, der ikke kan sige nej til det næste skud.

Alt vil afhænge af, om det i USA i rette tid vil lykkes at genoplive Franklin D. Roosevelts tradition og indføre den Glass/Steagall-standard, altså et opdelt banksystem, som han indførte som en reaktion på krakket i 1929, og dernæst stille statskreditter til rådighed for storstilede infrastrukturprogrammer i dag, på samme måde som i New Deal- og Tennessee Valley Authority-traditionen (TVA). Den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, har, som et middel til overvindelse af den aktuelle krise, foreslået aktiveringen af North American Water and Power Alliance, NAWAPA-programmet, et gigantisk program til omdirigering af vand fra Alaska og Canada ned langs Rocky Mountains til Mexico, hvorved der ville blive skabt mere end 3 millioner arbejdspladser.

Skuffelsen over præsident Obama, der ikke har holdt nogle af

sine valgløfter, og som, i stedet for at forfølge en politik i traditionen efter Lincoln og Roosevelt, viderefører George W. Bush's politik med redningspakker til Wall Street eller med krigspolitikken i Afghanistan, vokser i samme grad, som arbejdsløshed, tvangsauktioner og den offentlige sektors sammenbrud tager til.

Heldigvis er der en række økonomer, den såkaldte Stanford Group, der meget seriøst beskæftiger sig med Lyndon LaRouches analyser og løsningsforslag, efter at de har erkendt, at Lyndon LaRouche var den eneste økonom, der for længst havde lavet en korrekt prognose for den kommende systemkrise, og den 25. juli 2007, én uge, før den faktisk begyndte, forudsagde, at krisen ville bryde ud. De beskæftiger sig med den fysiske økonomis videnskabelige grundlag, som LaRouche, i traditionen efter Leibniz, Gauss, Riemann, Vernadskij og Einstein, har videreudviklet. De står i total modsætning til de tåbelige forestillinger hos økonomer, der ved hjælp af statistiske metoder forsøger at underbygge monetaristernes, neoliberalisternes, keysenianernes eller adfærdsøkonomernes antagelser. Principperne for fysisk økonomi, der lå til grund for alle de kvalitative, økonomiske fremskridts historiske faser, er af de nuværende økonomer så lidet kendte, at LaRouche har givet den i nærværende bog trykte artikel den polemiske titel "Den hemmelige økonomi".

G-20-staternes manglende evne og vilje til at finde en løsning på krisen har på uigendrivelig måde bekræftet LaRouches påstand om, at kun en kombination af denne planets fire mægtigste stater, nemlig et Amerika, der har fundet tilbage til traditionen efter Roosevelt, sammen med Rusland, Kina og Indien, vil være stærk nok til at gennemføre en virkelig politisk forandring. For øjeblikket finder der en serie dialoger sted mellem repræsentanter fra disse fire nationer om de principper, der må danne grundlag for en overvindelse af krisen, og som et eksempel herpå er et udskrift af en sådan samtale medtaget i denne bog.

Det, som disse diskussioner om genopbygningen af verdensøkonomien tydeliggør, er absurditeten i det hyppigt påståede "manglende alternativ" til den nuværende politik med endeløse redningspakker til bankerne, kombineret med den mest brutale nedskæringspolitik over for befolkningen. Hvis USA, Mexico og Canada realiserer NAWAPA-projektet, vil den med dette projekt forbundne jernbane og højhastighedsbane direkte fortsætte med konstruktionen af en tunnel under Beringstrædet og dernæst med konstruktionen af den transsibiriske jernbane. De asiatiske nationer, som i modsætning til de transatlantiske stater satser på højteknologi, kernekraft og bemandet rumfart, har for længst erkendt, at disse projekter, som en del af udbygningen af Den eurasiske Landbro, har en afgørende betydning for råstof- og energisikkerheden i mange generationer ud i fremtiden.

Udnyttelsen af Sibirien og de arktiske områder, hvor der findes enorme mængder af alle grundstofferne i Mendelejevs periodiske system, er således, selv når det finder sted under den absolutte overholdelse af Ruslands suverænitet, alligevel i hele menneskehedens interesse. Eftersom Rusland har store erfaringer vedrørende udvikling af områder med permafrost, kræver udnyttelsen af de arktiske områder ganske vist komplekse, tekniske løsninger, men disse kan imidlertid betragtes, ikke som forhindringer, men som positive udfordringer. Overdækkede byer kunne i denne forbindelse tilbyde værdige livsbetingelser til de mennesker, som arbejder der, og man kunne samtidig udvikle teknologier, som også er nødvendige for koloniseringen af rummet.

Ved konstruktionen af Den eurasiske Landbro, der på ingen måde fortsat skal være begrænset til Eurasien, men skal videreføres, på den ene side via udviklingskorridorer gennem Alaska, Canada og USA til Mellem- og Sydamerika, og på den anden side til Afrika over Ægypten og Gibraltar, såvel som via en tunnel fra Sicilien, taler vi altså om en egentlig Verdenslandbro, der vil gøre det muligt at nå enhver del af

Jorden, undtagen Australien, over land. På denne måde vil planetens indlandsområder få de samme fordelagtige betingelser for bosættelse, som indtil nu ellers har været forbeholdt havenes og flodernes kystområder.

Ud fra den fysiske økonomis standpunkt skal infrastruktur altså ikke blot forstås som en forbindelse fra punkt A til punkt B i form af trafikårer, hvorved, set fra en monetaristisk synsvinkel, det forkerte spørgsmål om omkostningerne konsekvent rykker i forgrunden, men infrastruktur handler derimod om en langsigtet forvandling af livsbetingelserne for menneskene på denne planet. Dermed er menneskets skabende fornuft og evne til stadig bedre og mere indgående at forstå universets fysiske love den afgørende drivkraft, der højner graden af menneskets virkning i naturen.

Hvis man studerer menneskets udviklingshistorie i de forgangne titusinder af år, hvor vi har brugbare beviser, så bliver det klart, at Vernadskijs såkaldte noosfære har opnået en stadig større dominans over biosfæren. Dette er udtryk for den grundlæggende tanke om menneskets rolle, som findes i Bibelens skabelsesberetning.

Sådanne kvalitative forbedringer af infrastrukturen – altså fra udviklingen af maritime kulturer til indenlandsk flod- og kanalskibsfart, dernæst til jernbanenet, dernæst til et integreret økonomisk system baseret på vandveje i alle dets aspekter, højhastighedssystemer og jernbanenet med høj energigennemstrømningstæthed i produktionsprocessen – repræsenterer til enhver tid en ny kvalitativ platform, som dernæst med sikkerhed skaber grobund for den kreative opdagelse af nye videnskabelige og teknologiske principper.

Udviklingen af infrastruktur i denne forståelse er altså den fysiske økonomis kendetegn; den er forudsætningen for, at den kreative udvikling kan trives i en stadig større del af samfundet. Opbygningen af infrastruktur har desuden beviseligt altid haft en civiliserende effekt på menneskene, som har fået

del i de behageligheder, som de herved igangsatte forandringer har medført.

Hvis begrebet infrastruktur hidtil har betydet menneskets erobring af stadig større dele af planeten, så indebærer udviklingens næste trin udvikling af rumfartsinfrastrukturen og koloniseringen af Månen og Mars. Infrastruktur vil da ikke længere betyde f.eks. at gøre floder sejlbare eller at løse de tekniske problemer ved udlægning af spor til magnetsvævebaner, men at lære at omgås den kosmiske stråling eller vægtløsheden i rummet uden, at det gør skade på menneskene. Bemandet rumfart vil udgøre en sådan ny platform i menneskehedens udviklingshistorie, der igen vil omdefinere alle andre forhold i de økonomiske processer.

Hvorfor er dette menneskelige udviklingsperspektiv, der endnu i Apollo-programmets dage var en selvfølge for en stor del af befolkningen og, i det mindste for astronauter og mennesker, der har med rumfart at gøre, stadig er det i dag, så fuldstændig forsvundet ud af bevidstheden? Enhver besøgende på Vernadskij-musæet i Moskva, hvor udviklingen fra den abiotiske til den biotiske periode og til noosfæren fremstilles på en meget pædagogisk måde, vil kunne se en succesfuld iværksættelse af dette. En sådan astronaut eller museumsbesøgende vil indse, at teorierne fra Club of Rome er absurde.

En af grundene til, at videnskabelig eller historisk erkendelse inden for mange områder er blevet erstattet med ideologi er, at, med det for over fyrre år siden introducerede paradigmeskift, væk fra produktion til spekulation, er også den i gymnasierne og universiteterne formidlede viden blevet tilpasset til de nye krav. Således vil en nationaløkonomistuderende i reglen ikke lære en eneste forfatter fra skolen for fysisk økonomi at kende, altså hverken Leibniz, List, Carey eller Witte, endsige høre noget om Kepler, Gauss, Riemann eller Vernadskij, men vil i stedet høre en del om "kreative finansinstrumenter".

Ligeledes dukker navnet Henry C. Carey ikke op i de allerfleste biografier om Bismarck til trods for, at det var takket være indflydelsen fra denne Abraham Lincolns og Wilhelm von Kardoffs, grundlæggeren af Tyske Industriledernes Centralforbunds, økonomiske rådgiver, at Bismarck forvandlede sig fra at være en tilhænger af frihandel til at være en overbevist forfægtet af protektionisme. Kardoffs skrift, *Imod strømmen*[1], der er gengivet i denne bog, giver et indblik i den tids kontrovers mellem tilhængerne af frihandel og tilhængerne af protektionisme og belyser de årsager, som fik Bismarck til at gennemføre sine industrireformer.

Det er dog forbløffende, at de videnskabelige, økonomiske principper, på baggrund af hvilke Tyskland forvandlede sig fra at være en feudalstat til at være en moderne industrination, blev så effektivt fjernet fra den officielle historieskrivning. Bismarck, som i sine Rigsdagstaler gentagne gange gjorde grin med den let gennemskuelige hensigt bag frihandelsteorierne og oven i købet sammenlignede dem med en skadelig kartoffelbilleplage, realiserede helt bevidst det amerikanske, økonomiske system i Tyskland – helt, modsat den engelske, i traditionen efter Friedrich List, der i sine skrifter har givet denne modsætning denne betegnelse.

Gennem en kombination af det amerikanske industrisystem og sine sociale love, som dengang var enestående i verden, gjorde Bismarck Tyskland til en af de mest fremskridtsvenlige stater, som under hans regeringstid på eksemplarisk vis var forpligtet over for det almene vel. Heri, og i den kendsgerning, at Bismarck, med sit komplekse fletværk af diplomatiske aftaler, sikrede Tysklands sikkerhed og dermed rejste en massiv forhindring for Englands imperiale politik, lå grunden til Prinsen af Wales', den senere Kong Edward VII's, intrigemageri, der sluttelig førte til Bismarcks afskedigelse.

Ligeledes med urette er de økonomer blevet glemt, der i begyndelsen af trediveerne i det 20. århundrede fremlagde forslag til planer til overvindelse af depressionen på basis

af principperne for fysisk økonomi, som ikke blot svarede til de planer, som Franklin D. Roosevelt realiserede i USA med New Deal, men som også ville have fjernet udbredelsen af de betingelser, der to år senere muliggjorde Hitlers magtovertagelse. Dr. Wilhelm Lautenbach, økonom i økonomiministeriet, præsenterede i september 1931 den efter ham opkaldte plan ved en hemmelig konference i Friedrich List-selskabet for 30 industriledere og bankierer, hvor også præsidenten for Reichsbank, Dr. Hans Luther, deltog.

Det var Dr. Lautenbachs grundtanke, at de normale markedsmekanismer ikke længere fungerede under den dobbelte betingelse af depression og valutakrise, og at staten er den eneste instans, der kan tage initiativet til at stimulere økonomien. Det var ganske vist en betingelse, at disse, gennem statslige kreditter finansierede projekter, måtte imødekomme den fysiske økonomis principper. Hvis disse investeringer skete inden for områder, som man også ville investere i, når det gik økonomien godt og derved ville opnå fuld produktiv beskæftigelse, ville de efterfølgende skatteindtægter, gennem den indirekte stimulering, være større, end de oprindelig udstedte kreditter.

Fra fagforeningsside var der den lignende WTB-plan, kaldt således efter økonomerne Woytinsky, Tarnow og Baade, som foreslog en international investeringsplan til overvindelse af arbejdsløsheden. Såvel Lautenbach-planen som WTB-planen – og ligeledes Roosevelts New Deal – gik ud fra den fysiske økonomis grundidé, at den eneste kilde til samfundets rigdom ligger i befolkningens kreative potentiale, og at det derfor må være statens opgave altid at befordre beskæftigelsesspektret i retning af en opkvalificering af befolkningen og sørge for den bedst mulige udvikling af alle menneskers kreative evner.

I dette historiske øjeblik, hvor EU er i færd med at gentage den fejlagtige nedskæringspolitik i traditionen efter Brüning, er det af afgørende betydning så eftertrykkeligt som muligt at

udbrede den erkendelse, at Hitler med dette program kunne have været stoppet. Hvis arbejdsløsheden var blevet overvundet gennem en kombination af Lautenbach- og WTB-planen, og Tyskland i princippet var gået den samme vej, som Amerika gjorde med New Deal, var Hitler ikke kommet til magten, og Anden Verdenskrig ville ikke have fundet sted.

Vi er atter kommet til et sådant tidspunkt i historien, hvor det pludselig vil komme til dramatiske forandringer og uventede kursændringer. Selv om historien ikke gentager sig på nøjagtig samme måde, så er det dog for spørgsmålet om krig afgørende at kende vigtige principper i universalhistorien, hvis der skulle eksistere en chance for et positivt udfald af denne historiske periode. Menneskehedens udvikling er også kommet til et punkt, hvor vi alle er i samme båd. Biløsninger af forskellig art findes derfor ikke, men kun med et perspektiv som opførelsen af Verdenslandbroen og de med denne forbundne projekter vil vi være i stand til at forhindre, at vi styrter ned i en ny, mørk tidsalder.

*Helga Zepp-
LaRouche,
Wiesbaden,
oktober 2010*

Indholdsfortegnelse:

Das Geheimnis der Wirtschaft

Lösung der globalen Systemkrise

Trennbankensystem und produktive Kreditschöpfung

INHALT

Vorwort

Prinzipien der physischen Ökonomie (nærværende artikel)

Von Helga Zepp-LaRouche

I. LaRouches Ökonomie:

Wirtschaft als Naturwissenschaft

Meine Rolle nach Obamas Absetzung

Von Lyndon H. LaRouche, Jr.

Einer ausserordentlicher internationaler Dialog

Mit Lyndon H. LaRouche, Jr.

Was Ihr Buchhalter nie verstanden hat:

Das Geheimnis der Wirtschaft

Von Lyndon H. LaRouche, Jr.

II. Lehren aus der Geschichte 1:

Amerikanisches System contra Freihandel

Die amerikanischen Wurzeln der industriellen Revolution
in Deutschland*

Von Helga Zepp-LaRouche

Gegen den Strom! Eine Kritik der Handelspolitik des
Deutschen Reichs

Von Wilhelm von Kardoff

III. Lehren aus der Geschichte 2:

Die alternative zum Faschismus

Die Bedeutung des Lautenbach-Plans heute *

Von Helga Zepp-LaRouche

Produktive Kreditschöpfung als Notmassnahme gegen die Depression

Von Dr. Wilhelm Lautenbach

Thesen zum Kampf gegen die Wirtschaftskrise

Vorgelegen von Dr. Baade – Tarnow – Woytinsky

Wieder und wieder: Schafft Arbeit!

Vom Schlagwort zur praktischen Verwirklichung

Von Wladimir Woytinsky

Beispielhafte Führung in Zeiten der Krise:

Franklin D. Roosevelts "Amerikanisches System der politischen Ökonomie"

Von Sabine Zuse

IV. Was jetzt zu tun ist: Ende der Spekulation und globaler Aufbau durch Grossprojekte

Nicht Griechenland, der Euro ist gescheitert! – aber es gibt ein Leben nach dem Euro!

Von Helga Zepp-LaRouche

Warum wir zum Glass-Steagall-Standard zurückkehren müssen!

Von John Hoefle

Zurück zur D-mark für eine zielgerechte Wachstumspolitik!

Von Helga Zepp-LaRouche

Eine Übersichts-Tour des NAWAPA-Projektes

Vom Videoteam

NAWAPA vom Standpunkt der Entwicklung der Biosphäre

Von Sky Shields, Oyang Teng, Michelle Lerner, Cody Jones und Ben Deniston

V. Bildteil

Die Weltinfrastruktur der Zukunft

**Er under oversættelse til dansk*

[1] org. titel: "Gegen den Strom"

**Lær af historien:
Det anglo-hollandske Imperium**

er menneskehedens fjende, og Obama er dets håndlanger

LaRouchePAC, 20. oktober 2013 – Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget, er Det anglo-hollandske Imperium menneskehedens fjende, som Obama arbejder for i en overlagt kampagne for at begå folkemord imod amerikanere og reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Det hollandske Imperium dukkede frem som selvstændig enhed i løbet af en 80 år lang krig fra 1566 til 1648 mod spanierne. I løbet af denne krig skabte hollænderne Hollandsk Østindisk Kompagni i 1602, og Hollandsk Vestindisk Kompagni i 1621. Disse to kompagnier var lig Det Britiske Østindiske Kompagni, der blev oprettet i 1600. Model for nutidens private hære af lejesoldater var Hollandsk Østindisk Kompagni det første selskab, der udstedte aktier. Samtidig havde det en kvasi-regeringsmagt, inklusive evnen til at gå i krig, fængsle og henrette straffefanger, forhandle traktater, slå mønt og etablere kolonier. Hollandsk Vestindisk Kompagni havde jurisdiktionen over den atlantiske slavehandel.

Efter at have slået spanierne, gik hollænderne ind i tre anglo-hollandske krige i 1652, 1664 og 1673.

Det var under den første af disse krige i 1652, at hollænderne i New Amsterdam (nutidens Manhattan) opførte en mur på Manhattans sydspids, der gik fra East River til Hudson River, for at forsvare New Amsterdam mod briterne. Denne mur gav senere navn til Wall Street, den anglo-hollandske Trojanske Hest i USA i dag.

Efter de tre anglo-hollandske krige overtog hollænderne de facto det konkurrerende Britiske Imperium under den såkaldte Glorværdige Revolution i 1688, da Vilhelm af Oranien kom på tronen i England, Irland og Skotland efter, at han på

morderisk vis havde knust modstanden i de to sidstnævnte nationer.

Under Vilhelm af Oranien gik hollænderne så i gang med at knuse Massachusetts Bay Colony, podekrystallen[1] til det senere Amerikas Forenede Stater. Massachusetts Bay Colony's charter var blevet tilbagekaldt i 1684, men da Vilhelm af Oranien først var kommet til magten, erstattede han dette charter med Massachusetts Charteret i 1691. Massachusetts Charteret[2] fastslog anglo-hollandsk herredømme og udnævnte en Kgl. Guvernør i 1692, der fratog kolonien enhver ret til selvbestemmelse.

Det anglo-hollandske Imperium dukkede således frem som en fjende af det fremtidige Amerikas Forenede Stater og dets inspirationskilde, Nicolaus Cusanus[3]. Cusa var den første, der udtrykte idéen om regering ved de regeredes samtykke i sin Concordantia Catholica (Om den universelle harmoni), skrevet i 1433. Han havde også spillet en afgørende rolle som inspirationskilde til genopdagelsen af Amerika som et middel til at udmanøvrere det tidligere Venetianske Imperium, som dominerede Europa på den tid.

I dag er fortsættelsen af Det anglo-hollandske Imperium i dets post-Anden Verdenskrig-form sammenfattet i skabelsen af Verdensnaturfonden af dennes første præsident, Prins Bernhard af Nederlandene, og Prins Philip, den britiske Dronning Elizabeth II's gemal. Prins Bernhard havde tilsluttet sig Nazistpartiet i Tyskland i 1930'erne. Han lod sig optage i SA (Sturmabteilung) og var medlem af SS Kavalerikorpset. Det rapporteres ligeledes, at han var medlem af en SS-efterretningsenhed inden for IG Farben, det kartel, der administrerede Auschwitz og producerede hver eneste dåse Zyklon B-gas, der blev brugt til at dræbe ofrene i koncentrationslejrene.

Prins Philip selv, der er af dansk kongeslægt, modtog oplæring efter Hitlerjugends læreplan, og adskillige medlemmer af hans

familie støttede aktivt nazisterne.

Det er således ingen overraskelse, at disse anglo-hollandske nazister lancerede den organisation, der er fortalere for Dronning Elizabeths kampagne for at reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Obamas sundhedsødelæggelseslov, hans forpligtelse til at nedskære socialhjælp, Medicare osv., er modeleret efter den politik for folkemord, som nazisterne omsatte med støtte fra prinserne Bernhard og Philip, og efter den nazistiske politik for folkemord, som briterne og Nederlandene var foregangsmænd for efter Anden Verdenskrig.

[1] En podekrystal er et lille stykke af en enkelt krystal / polykrystallinsk materiale, hvorfra en stor krystal af samme materiale typisk skal dyrkes (-red.)

[2] Se LarouchePAC: [»The Two Massachusetts«, video, 18. april 2010](#)

[3] Se Schiller Instituttets tema på dansk om [Nicolaus af Cusa](#) her på hjemmesiden

JFK tilbageviste Malthus

EIR, 18. oktober 2013 – Den 22. oktober 1963 aflivede præsident John F. Kennedy den britiske økonom Thomas Malthus'[1] folkemorderiske teori om, at befolkningstilvækst uvægerligt overskrider evnen til at producere fødevarer og medfører hungersnød.

I en tale til National Academy of Sciences, en måned før han blev myrdet, erklærede Kennedy: »For halvandet århundrede siden argumenterede Malthus med, at mennesket, ved at opbruge alle ressourcer, der står til dets disposition, i al evighed

ville presse grænserne for midler til at opretholde livet og således ville dømmes menneskeheden til en uendelig fremtid med elendighed og fattigdom. Vi har nu håbet om og, mener jeg, vished for, at Malthus ikke gav udtryk for en naturlov, men blot den daværende begrænsning af videnskabelig og samfundsmæssig visdom.«

Kennedy fortsatte med at foreskrive den regeringspolitik, det videnskabelige fremskridt og internationale samarbejde, som behøvedes for forøgelsen af udkommet til at ernære en voksende befolkning:

»Det sande eller falske i [Malthus'] forudsigelse vil nu, med de redskaber vi har, afhænge af vore egne handlinger ... Jorden kan blive en ødsel moder for alle de mennesker, der vil fødes i de kommende år ...

Overflod vil nu være afhængig af anvendelsen af solid, biologisk analyse af landbrugsspørgsmål, og i det lange løb må svaret på utilstrækkelig fødevareproduktion, som medfører elendighed, findes i ny forskning og nye eksperimenter, og den succesrige anvendelse af ny viden vil kræve tæt samarbejde med andre nationer.«

Præsidenten foreslog fælles internationalt, videnskabeligt arbejde, ny infrastruktur og atomkraft til at løse sådanne spørgsmål som udvikling af ressourcer, beskyttelse fra katastrofalt vejr og til overvindelse af fattigdom.

-Michael Kirsch og Anton Chaitkin

[1] Thomas Malthus 1766-1834

Vi fik afværget krigen! Stop bankunionen og fascisme

Det var en vigtig sejr at få forhindret et militært angreb på Syrien. Aftalen mellem Rusland og USA er, hvis den kan fastholdes, et strategisk skifte væk fra konfrontation og krig. Danmark skal holde sig uden for EU's fælles banktilsyn og bankunion, der vil ofre befolkningen for finansverden. Vi skal have Glass/Steagall i stedet. Oktober er den foretrukne måned for finanskrak og i år ser ikke ud til at blive en undtagelse. Obamas faldende autoritet skaber et farligt vakuum, som det ses med USA's manglende finanslov, men kan også åbne døren til at erstatte Bush- og Obama-administrationens destruktive politik med Glass/Steagall og økonomisk opbygning. Kinas nye præsident Xi Jinping tager nye initiativer for international økonomisk udvikling.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

**Helga Zepp-LaRouche:
Forbundsdaysvalg i Tyskland:
Fremtiden bliver ganske
anderledes;
osteklokken over Tyskland**

sprænges !

21. september – Forbundsdagsvalgkampen i Tyskland 2013 vil engang gå over i historien som det mest ekstreme eksempel på, hvordan et etablissement, der af historien principielt allerede er sat ud af spillet, skruppelløst har forsøgt at holde enhver virkelighed ude af debatten for ikke at sætte sin egen forbliven ved magten på spil. For det måtte være bange for, at den politiske stilling ville blive forskudt, hvis vælgerne havde begrebet, hvad det virkelig drejede sig om. Ironisk nok gjorde det derfor heller ingen grundlæggende forskel, hvilken koalition, der kom til at stå ved roret, fordi ingen koalition rent intellektuelt var i stand til at sprænge grænserne for det postdemokratiske akvarium, som Tyskland var forfaldet til.

Da der ikke er nogen tvivl om, at alle de ledende repræsentanter for disse partier udmærket vidste, at de af EU og finanseliten anviste drakoniske forholdsregler ville skære befolkningens levestandard ned og sågar forkorte dens liv, drejer det sig om et bevidst bedrag, om svig over for vælgerne. For efter valget vil det, i forbindelse med finansårets afslutning, meget hurtigt stå klart, at ikke kun Grækenland behøver en ny redningspakke. Det eskalerende, økonomiske sammenbrud af alle de sydeuropæiske lande vil bringe det mislykkede euroeksperiment frem for dagens lys. Alt tyder på, at der meget snart forestår en disintegration af hele det transatlantiske finanssystem, fordi det ikke er en enkelt bank, men derimod hele systemet med »Too-big-to-fail«-bankerne, der angiveligt er for store til, at man kan lade dem gå bankerot, som truer med at gå ned.

For netop dette tilfælde kører Federal Reserves, ECB's (Den europæiske Centralbank), Bank of Englands, EU-kommissionens, FSB's (Federal Stability Board), BIS' (Den internationale Betalingsbank) og finansministeriernes forberedelser på højeste gear for at sætte den såkaldte »Bail-in«, også kaldet

Cybern-modellen, i værk. Gennem denne skal, nøjagtig, som det er sket i Cypern siden marts måned i år, bankernes kontoindehavere – i Detroit ramte det de kommunale pensionsfonde – betale, og en stor del af deres anbringelser skal, efter et kreditorhierarki, der begunstiger bankerne og derivatspekulation, eksproprieres. Hvis disse planer kommer til udførelse, vil det resultere i en kold ekspropriering af befolkningen, der radikalt vil reducere realøkonomien og befolkningens levestandard.

Den himmelråbende skandale består i, at planerne for den tiltænkte ekspropriering af borgerne først og fremmest blev holdt ude af valgkampen af de partier, der hidtil har været repræsenteret i Forbundsdagen. Protagonisterne har – som f.eks. den tidligere chefnationaløkonom for Deutsche Bank Thomas Mayer og den hessiske finansminister Thomas Schäfer gjorde det ved et arrangement i Konrad Adenauer-stiftelsen i Wiesbaden – udelukkende på »interne« møder istemt inderkredsen, at Cybern-metoden er »uden alternativ«. Kun, når aktivister fra BüSol bragte emnet op på andre partiers valgarrangementer, blev det kommende krak og hensigten om at vælte spekulationsgælden over på borgernes formuer præsenteret for det vantro publikum. Fuldstændig kynisk – og et bevis på, at den planlagte ekspropriering på forhånd var aftalt spil – var derimod den vittige bemærkning i et Heute-show om, at en kommende, stor koalition efter valget ville sende vore konti på en »Cybern-ferie«. Federal Reserves chef, »Helikopter-Ben« Bernanke, vovede da heller ikke på Federal Reserves seneste »FOMC«2-møde at fjerne sig fra politikken med den vidunderlige (hyperinflationsskabende) pengetrykning, vel vidende, at sammenbruddet, uden en permanent tilførsel af praktisk talt ubegrænset likviditet, øjeblikkeligt ville være blevet udløst. De, der forfægter globaliseringens højrisikospekulation, har allerede længe opført sig som junkies, der ikke kan klare sig uden det næste skud.

Men endnu et korthus vil styrte sammen i Tyskland: den model

for energiskift, som hele verden griner ad, hvor nedlæggelse af atomkraft blev besluttet over hals og hoved, uden at man blot tilnærmelsesvis havde udarbejdet et praktisk gennemførligt koncept for et økonomisk alternativ. På vegne af forbundsregeringen kræver institutter og eksperter nu en såkaldt præmiemodel, med Loven om fornybare energiformer (EEG, Erneubare-Energien-Gesetzes) som forbillede, en slags ophugningspræmie for opvarmningsmodernisering, der truer med at blive endnu dyrere end fremstødet for øko-strøm. Heinrich Böll-stiftelsen, der står De Grønne nær, ved også allerede, hvem der skal betale for det: Et fordelingssystem skal vælte udgifterne over på alle kunderne. De mellemstore foretagender, som har mulighed for det, forsøger at flytte deres virksomheder til udlandet, og mange andre trues af snarlig insolvens.

Tyskland står i flere henseender foran GAU («grösste anzunehmende Unfall», det værst tænkelige uheld). Fru Merkels succes, gennem sin »asymmetriske demobilisering« af befolkningen, hvor hun har haft held til at holde enhver virkelighed ude af valgkampen til fordel for de skindebatter, som PR-eksperterne har udvalgt, truer med at hævne sig, når den del af befolkningen, som det endnu går godt for, meget snart styrter ned på sammenbruddets hårde gulv fra eventyrtilen i luftkastellet, som er blevet understøttet af medierne. En anden, voksende andel af mennesker i vort land har imidlertid længe vidst, at de bogstavelig talt bliver forrådt og solgt – fra Hartz-43 og Én-euro-jobs4 til nedskæring af pensioner og planlagt konfiskering. Men krisen i Tyskland har en endnu mere dybtgående dimension.

Skandalen med NSA (National Security Agency) har endnu engang råbt det smerteligt ind i bevidstheden: Vi er ikke en suveræn nation, og – hvilket hænger nøje sammen hermed – en stadig større del af befolkningen svæver i et virtuelt, historieløst vakuum, tilsyneladende uden noget som helst forhold til de kulturelle rødder, som yngre mennesker ofte ikke engang kender

navnene på. Forandringen af adfærden, gennem »Kongressen for Kulturel Frihed«, en gigantisk CIA-operation efter Anden Verdenskrig med det formål at forandre den tyske bevidstheds aksiomatiske fundament ved hjælp af socialteknik, har præsteret et godt stykke arbejde: Kun relativt få identificerer sig i dag med den bedste epoke i tysk historie, den tyske klassicisme, eller med den virkelig enormt lange liste af banebrydende videnskabsmænd og opfindere, som tilsammen virkelig ville placere Tyskland på en af førstepladserne blandt denne planets nationer.

Fraværet af en kollektiv følelse af national identitet, forstærket gennem en stadig dybere mistillid til politik, hvis repræsentanter bliver opfattet som finansoligarkiets udøvende embedsmænd, har produceret en farlig tilstand af politisk afmagt, som igen befordrer flugten ind i en åndsforladt forbrugsmentalitet og et indbildt fornøjelsessamfund. Med andre ord, så er det tyske samfunds identitet ekstremt skør, og i det øjeblik, hvor jorden forsvinder, og hverken de tekniske legetøjs sniksnak eller illusionen om ekstraferie hjælper med til at overkalke en indre tomhed, truer en implosion med uoverskuelige konsekvenser.

Der findes dog håb. Præsidents Obamas og hele den amerikanske og britiske krigsfraktions stjerne er i færd med at synke, der bliver flere og flere røster, der, ligesom den tidligere CIA-analytiker Philip Giraldi, kræver en rigsretssag imod Obama, fordi efterretningstjenesten efter hans ordre arbejdede sammen med USA's erklærede fjender, nemlig de af Saudi-Arabien finansierede al-Qaeda-grupperinger. Sandheden om terrorismens virkelige sponsorer, og først og fremmest Saudi-Arabiens efterretningschef og tidligere ambassadør i Washington, Prins Bandar bin Sultans uheldsvangre rolle, trænger ind i selv Wall Street Journals spalter, og så meget desto mere forstærkes Kongressens vilje til at komme til rette med de forræderiske elementer i egne rækker. Virkeligheden vil slå igennem, også selv om de tyske medier opfører sig, som DDR's Schwarze Kanal

i sin tid gjorde.

Der er også håb af den grund, at BÜSos idéer slår igennem, også selvom valgresultatet snarere genspejler det postdemokratiske akvariums dynamik end den strategiske virkelighed. For den kinesiske præsident Xi Jinping har på den seneste konference for Shanghai-organisationen for Samarbejde (SCO) sat opbygningen af Den nye Silkevej mellem Kina, Centralasien og mange nabostater på dagsordenen, og dermed det program, som BÜSo efter Sovjetunionens opløsning har udviklet i form af Den eurasiske Landbro. For Tyskland bliver samarbejdet med nationerne omkring Stillehavet løsningen, når det transatlantiske finanssystems og euroens sammenbrud, såvel som det mislykkede energiskift, har gjort det klart, at det postindustrielle, grønne, monetaristiske paradigme var en tragisk vildfarelse.

Der er gode chancer for, at USA atter indfører Glass/Steagall-bankopdelingssystemet – til fordel for dette taler bl.a., at de seks store Wall Street-banker stille og roligt allerede satser på det og flytter deres mest risikobetonede derivatforretninger til offshore-markeder. Når dernæst et USA, der er vendt tilbage til sine republikanske traditioner, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, Indien og andre nationer sætter et forceret program for udviklingen af kernefusion i gang og virkeliggør den næste, højere, økonomiske platform, så har det suveræne Tyskland, som har befriet sig fra EU-diktaturets krampegreb, fornuftige partnere til udviklingen af vor planet, som ikke er noget akvarium, men en del af vort solsystem og vor galakse. (For øvrigt har Voyager 1 netop forladt vort solsystem og er gået ind i det interstellare rum.)

Tyskland kan atter finde sin identitet! Vi kan igen blive digternes, tænkernes og opfindernes folk!

Infrastruktur projekter og fusionsøkonomi

Det er en af statens vigtigste opgaver at forberede og muliggøre den fremtidige økonomiske vækst og udvikling gennem at investere i store infrastrukturprojekter. En Kattegatbro og et dansk magnettoget bør bygges så hurtigt som muligt, sammen med en lang række andre projekter, der vil forbedre produktiviteten i den danske økonomi og løfte os op på et højere teknologisk niveau.

Et samfund udvikles ved, at visionære ledere definerer den næste teknologiske platform, som samfundet skal løftes op på, hvis det skal realisere sit fulde potentiale for kontinuerlig udvikling. I 1800-tallet var det kulkraft, damplokomotiver og realiseringen af potentialet i H.C. Ørsteds opdagelse af elektromagnetismen (elektricitet) – i dag er kvantespringet fusionskraft, magnettoget og beherskelsen af atomets inderste hemmeligheder.

Enhver investering i grundforskning for at forstå og beherske naturens love kommer mangefold igen, når den omsættes i økonomien som nye teknologiske principper, der gør os i stand til at gøre i morgen, hvad vi end ikke kunne drømme om i går. Det er statens fremmeste opgave at investere i befolkningens åndelige udvikling, der kan sikre de fremtidige videnskabelige opdagelser og samtidigt skabe de fysiske rammer, der gør det muligt at udfolde resultaterne af de nye opdagelser så hurtigt og udbredt som muligt. Det er, hvad infrastruktur går ud på.

Mens private investorer må tænke praktisk og typisk har en meget kort tidshorisont for deres investeringer, kan, og skal, staten kigge 10, 20, 50 eller 100 år ud i fremtiden, når beslutninger skal træffes. Staten kan samtidig indkalkulere den samfundsmæssige gevinst ved de forskellige investeringer. De fleste har stadig et billede af de dramatiske teknologiske landvindinger, som præsident Kennedys program for at få en mand på månen afstedkom.

Statens opgave er altså ikke at få en umiddelbar gevinst på sin investering, som man netop nu forsøger det i Dong Energy eller PostDanmark, men at lave investeringer, der transformerer økonomien som helhed og løfter den op på et højere niveau. En rolle, som etableringen af et nationalt post- og telegrafvæsen i lighed med etableringen af offentlige elektricitetsselskaber engang spillede, da de var med til at øge produktiviteten i den danske økonomi som helhed gennem at gøre disse teknologier tilgængelige for hele økonomien.

Seneste danske eksempel på, hvordan nationaløkonomien kan forandres pga. af store statslige projekter, var bygningen af Storebæltsbroen. Selv om det ikke involverede en ny teknologi, så transformeredes de interne funktioner i Danmark gennem at gøre transport mellem landsdelene hurtigere og mere pålidelig – også selv om det ikke umiddelbart blev billigere.

Siden fik vi Øresundsbroen kræver det ikke stor fantasi at se, at vi ved siden af bygningen af Femern Bælt-tunnelen også så hurtigt som muligt skal have påbegyndt en Kattegatbro, der vil forbinde Sjælland og Jylland direkte og rykke Hovedstadsområdet og Aarhusregionen langt tættere på hinanden. En Helsingør-Helsingborgtunnel, der kan aflaste og supplere Øresundsbroen, burde også for længst have været besluttet.

Imens vi forbereder disse store projekter, kan vi så fremrykke andre nødvendige investeringer i vejnet, uddannelses- og sundhedsvæsen (hvad enten det er nationalt, regionalt eller kommunalt), så vi så hurtigt som muligt får gavn af

investeringerne og efterfølgende har arbejdskraftsressourcerne til andre projekter.

Alle disse bro- og tunnelprojekter vil, ligesom Storebælts- og Øresundsbroen, uden problemer betale sig selv gennem brugernes betaling af bro- eller tunnelafgift til staten i stedet for billetafgift til færgeselskabet, men den blotte forbedring af transporttiden for biler og lastbiler transformerer ikke den danske økonomi til en højere økonomisk platform.

Et skifte til en højere platform kræver, at man indtænker fremtidens muligheder og behov i de teknologier, som man anvender. Derfor er det tåbeligt at have en timeplan mellem de fire største byer som den højeste ambition for den nationale, kollektive trafik. Projektet er forældet, allerede inden man er begyndt at bygge det. I stedet bør vi bygge et magnettognet, der med den nye Kattegatbro vil reducere rejsetiden mellem København og Aarhus til 25 minutter, med 20 minutters tillæg for rejsen fra Aarhus til Ålborg. Hele Danmark vil blive rykket sammen som fungerende forstæder til København, med magnettognet, der fungerer som en national metro.

Men magnettog er ikke den primære teknologi, der vil transformere vor fremtid mest over de kommende 50-100 år. Det er brugen af fusionskraft på alle niveauer i den civile økonomi. Lige fra produktion af ubegrænset, billig strøm, til skabelse af nye materialer og kontrol af mange nye, fysiske processer, der i størrelsesorden rækker fra at forstå og kontrollere det subatomare domæne til mere effektive fysiske processer, der giver os voksende kontrol over vand- og vejrsystemerne på kontinenterne og hjælper os til at påvirke aktiviteten i det øvrige solsystem. Fusionsforskning og rumprogrammer er en afgørende del af fremtiden, som vi må bruge voksende ressourcer på, mens vi samtidigt forbedrer energigennemstrømningstætheden (se bagsiden) og vidensniveauet i vor økonomi gennem at erstatte forældede vindmøller med moderne kernekraftværker.

Målrettet investering i udvikling af infrastruktur, i forskning og udvikling og i befolkningens evne til at komme med nye videnskabelige gennembrud, har altid været den bedste investering, som en nation kunne foretage for sin fremtidige udvikling og de kommende generationer.

Vi har nået et punkt, hvor ikke alene menneskets evne til at udnytte Solens processer er en realitet, der er ved at vise sig; den er faktisk en eksistentiel nødvendighed.

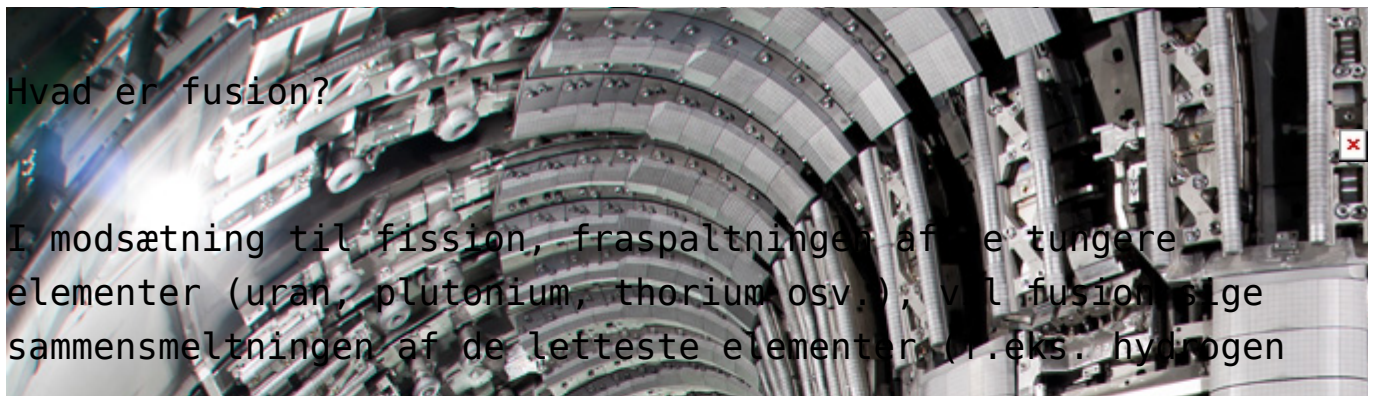
Vi må nu, i et internationalt samarbejde, der spænder fra Eurasien over Amerika, rette vore kreative evner og fysiske ressourcer mod opnåelsen af afgørende gennembrud inden for termionukleare processer. Dette er det næste skridt, der længe er blevet forsinket, i den menneskelige evolutions viljemæssige udviklingsproces, som illustreres af de tidligere, successive overgange fra et samfund baseret på brændsel af træ, til en kulbaseret økonomi, dernæst til olie og naturgas, efterfulgt af det højere potentiale, der findes i energi fra sprængningen af atomkernen.

Ved at forøge det, som den amerikanske økonom Lyndon LaRouche har defineret som økonomiens energigennemstrømningstæthed, opnår vi kontrol over højere energiomsætning pr. arealenhed, udtrykt som et bredt spektrum af teknologier, infrastrukturprojekter og produktionsmetoder. Med fusionsøkonomi bliver energiforsyningerne relativt ubegrænsede, eftersom den mængde brændstof til fusion, der indeholdes i en liter havvand, frembringer lige så meget energi som 300 liter olie.

Men dette udgør mere end blot ubegrænset energi. Fusionsøkonomi bringer menneskeheden ind i domænet for »højenergitæthedsfysik«, der beskæftiger sig med termonukleare reaktioner og plasmaer med energitætheder i størrelsesordenen 10^{11} joule pr. kubikcentimeter – en milliard gange den energitæthed, der findes i batteriet til din smartphone –, samt den dynamiske indbyrdes relation mellem plasmaer, lasere, fusion og antistofreaktioner. For eksempel er superhøjenergi-, petawatt-lasere i stand til at producere ekstremt kortvarige pulseringer af laserlys, der er 1000 gange kraftigere end den energi, der gennemløber hele USA's elektricitetsnet.

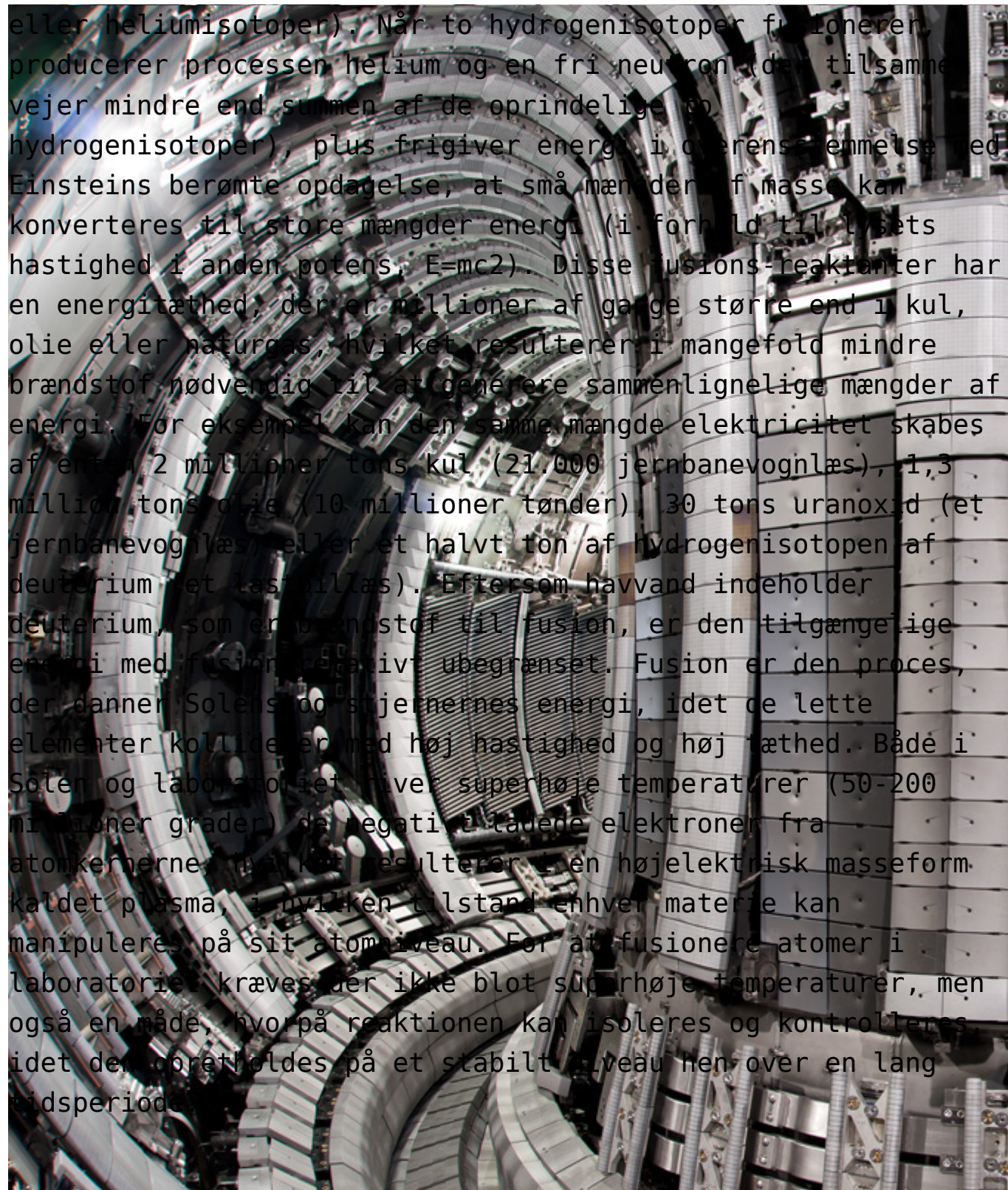
Denne nye platform frembringer et bredt spektrum af fusionsrelaterede teknologier og eksperimentelle evner, fra højenergilasere til partikelacceleratorer, højtemperatur-plasmageneratorer og eksplosioner af målrettet energi, der alle sammen arbejder i et dynamisk forhold, idet de komplementerer hinanden for at transformere hele menneskehedens økonomiske system, der således fjerner alle bekymringer om begrænset energi eller begrænsede ressourcer. I betragtning af krisen i både USA og på globalt plan er dette en absolut nødvendighed og vil kræve et forceret, globalt program, der kan sammenlignes med Manhattan-projektet eller Apolloprogrammet, men på internationalt niveau (se Figur 1).

Den fulde transformering vil tage nogen tid, men visse fusionsteknologier kan fremskaffe økonomiske fordele på relativt kort sigt.

Hvad er fusion?

I modsætning til fission, fraspaltningen af de tungere elementer (uran, plutonium, thorium osv.), vil fusion sige sammensmeltningen af de letteste elementer (f.eks. hydrogen

eller heliumisotoper). Når to hydrogenisotoper fusioneres, producerer processen helium og en fri neutron (der tilsammen vejer mindre end summen af de oprindelige to hydrogenisotoper), plus frigiver energi i overensstemmelse med Einsteins berømte opdagelse, at små mængder af masse kan konverteres til store mængder energi (i forhold til lysets hastighed i anden potens, $E=mc^2$). Disse fusions-reaktorer har en energitæthed, der er millioner af gange større end i kul, olie eller naturgas, hvilket resulterer i mange fold mindre brændstof nødvendig til at generere sammenlignelige mængder af energi. For eksempel kan den samme mængde elektricitet skabes af enten 2 millioner tons kul (21.000 jernbanevognlæs), 1,3 millioner tons olie (10 millioner tønder), 30 tons uranoxid (et jernbanevognlæs) eller et halvt ton af hydrogenisotopen af deuterium (et lastvagnlæs). Eftersom havvand indeholder deuterium, som er brændstof til fusion, er den tilgængelige energi med fusion teoretisk ubegrænset. Fusion er den proces, der danner Solens og stjernernes energi, idet de lette elementer kolliderer med høj hastighed og høj tæthed. Både i Solen og laboratoriet river superhøje temperaturer (50-200 millioner grader) de negativt ladede elektroner fra atomkernerne, hvilket resulterer i en højelektrisk masseform kaldet plasma, i hvilken tilstand enhver materie kan manipuleres på sit atomniveau. For at fusionere atomer i laboratoriet kræves der ikke blot superhøje temperaturer, men også en måde, hvorpå reaktionen kan isoleres og kontrolleres, idet den opretholdes på et stabilt niveau hen over en lang tidsperiode.

Allerede ved begyndelsen af fusionsalderen støttede sådanne visionære personer som medstifteren af Lawrence Livermore National Laboratory og førende fortalere for Strategic Defense Initiative (SDI), dr. Edward Teller, anvendelsen af den umådelige energitæthed, der gøres tilgængelig gennem fusionsreaktion, i form af Peaceful Nuclear Explosions (PNEs).

Det blev demonstreret, at dette kunne revolutionere konstruktionen af kanaler og havne, minedrift, skabelse af vandførende lag, tunnelboring og andre forudsætninger for fjernelse af løsjord. I dag kan PNE-teknologi forbedres og anvendes til en hastig accelerering og billiggørelse af bygningen af vitale projekter, såsom NAWAPA XXI.

Til forarbejdning af materialer og naturligt forekommende ressourcer kan plasmalygten, der opererer ved temperaturer under det, der kræves til fusion, nedbryde og adskille mange materialer til de elementer og isotoper, som de er opbygget af, hvilket betyder, at kemisk »affald« og atom-»affald« kan bearbejdes til værdifulde ressourcer. Sådanne plasmalygter kan udgøre drivkraften mod de højere energitætheder, som kan opnås med en selvforsynende fusionsreaktion, ved hvilket punkt vi teoretisk set kunne udvinde mange gange den nuværende amerikanske produktion af jern, kobber, aluminium og mange andre ressourcer fra bogstavelig talt en hvilken som helst kubikmil jord, samt genforarbejde de værdifulde koncentrationer af materialer i lossepladser.

Ud over udskillelsen og koncentrationen af ressourcer gør en fusionsøkonomi det muligt at skabe helt nye materialer med nye egenskaber, og endog transmutationen af et stof til et andet. For eksempel har petawatt-lasere allerede demonstreret evnen til at transformere guld til platin, og transmutationens fremtidige potentiale er meget bredere.

Fusionsøkonomi demonstrerer således uden for enhver tvivl, at for en menneskehed i fremgang er der ingen begrænsede ressourcer, og ingen grænser for vækst.

Alt imens en udvidet gennemførelse af nogle af disse systemer vil kræve en generations arbejde eller mere, så vil deres fremtidige virkeliggørelse være afhængig af, at vi begynder nu, og de første skridt til en fusionsøkonomi er nærmere, end du måske tror.

Et nyt Manhattanprojekt

Den langsomme fremgang for udviklingen af fusionsenergi i løbet af de seneste fire årtier har været resultatet af politiske beslutninger, ikke videnskabelige umuligheder. For eksempel vedtog Kongressen i 1980 kongresmedlem Michael McCormacks »Loven om udarbejdelse af magnetisk fusionsenergi«, der foreslår en forceret investering i fusion og konstruktion af en prototype for en fusionsreaktor med magnetisk indeslutning ved år 2000. Gennembruddene blev imidlertid aldrig skabt, fordi programmet ganske simpelt aldrig blev finansieret, som ses på Figur 1. Udfordringen i dag er således lige så politisk, som den er videnskabelig. Beslutningen om at udvikle fusionsøkonomi må træffes; med denne forpligtelse, og med fuld finansiering og støtte fra nøgleregeringer, kan en international, forceret indsats gøre dette til virkelighed.

Videnskabsfolk inden for fusion over hele verden (og især de sidste veteraner fra indsatsen for fusion tilbage i 1960'erne) må sættes sammen for den ordentlige planlægning af et seriøst, forceret program.

Med de videnskabelige, tekniske og ingeniørmæssige overvejelser lagt klart frem på bordet, kan et forceret program påbegyndes, idet fusions- og højteknologiressourcer fra USA, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, de europæiske nationer og andre lande sættes sammen, tillige med støtte fra eksisterende institutioner, såsom Det internationale Atomenergiagentur (IAEA).

Den termonukleare tidsalder

Fusionsøkonomi er ikke blot en ny måde, hvorpå energi kan opnås og anvendes i den eksisterende økonomi.

Hele menneskehedens udviklingshistorie har været karakteriseret af skabelsen af nye, økonomiske systemer, med nye ressourcegrundlag og nye teknologiske muligheder – en række af kvalitative forandringer, med stigende niveauer af bemestret energigennemstrømningstæthed som drivkraft. Dette er et rent eksempel på de unikke, skabende evner, som adskiller mennesket fra ethvert blot og bart dyr.

De største, økonomiske revolutioner har haft overgang til kvalitativt højere niveauer af energikilder som drivkraft. Fusion er nu en bydende nødvendighed for menneskeheden. Ved at begynde nu kan vi, i løbet af de næste to generationer, imødegå den voksende verdensbefolknings behov for energi og ressourcer, og menneskeheden kan sættes på en ny kurs, en, der faktisk er passende for vor sande, kreative natur.

Hvordan man skaber ikke-inflationære krediter gennem et nationalt kreditsystem

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få

nationen på ret kurs. Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdenens spillegæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit.

Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældsatte kolonier til en supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling.

Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve i dag, men er også et vigtigt forbillede for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitæt og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske, økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske løsrivelse fra Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn.

For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank.

Allerede i 1781, før krigens slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé:

»En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parter rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der konverterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en Nationalbank, at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.«

Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering.

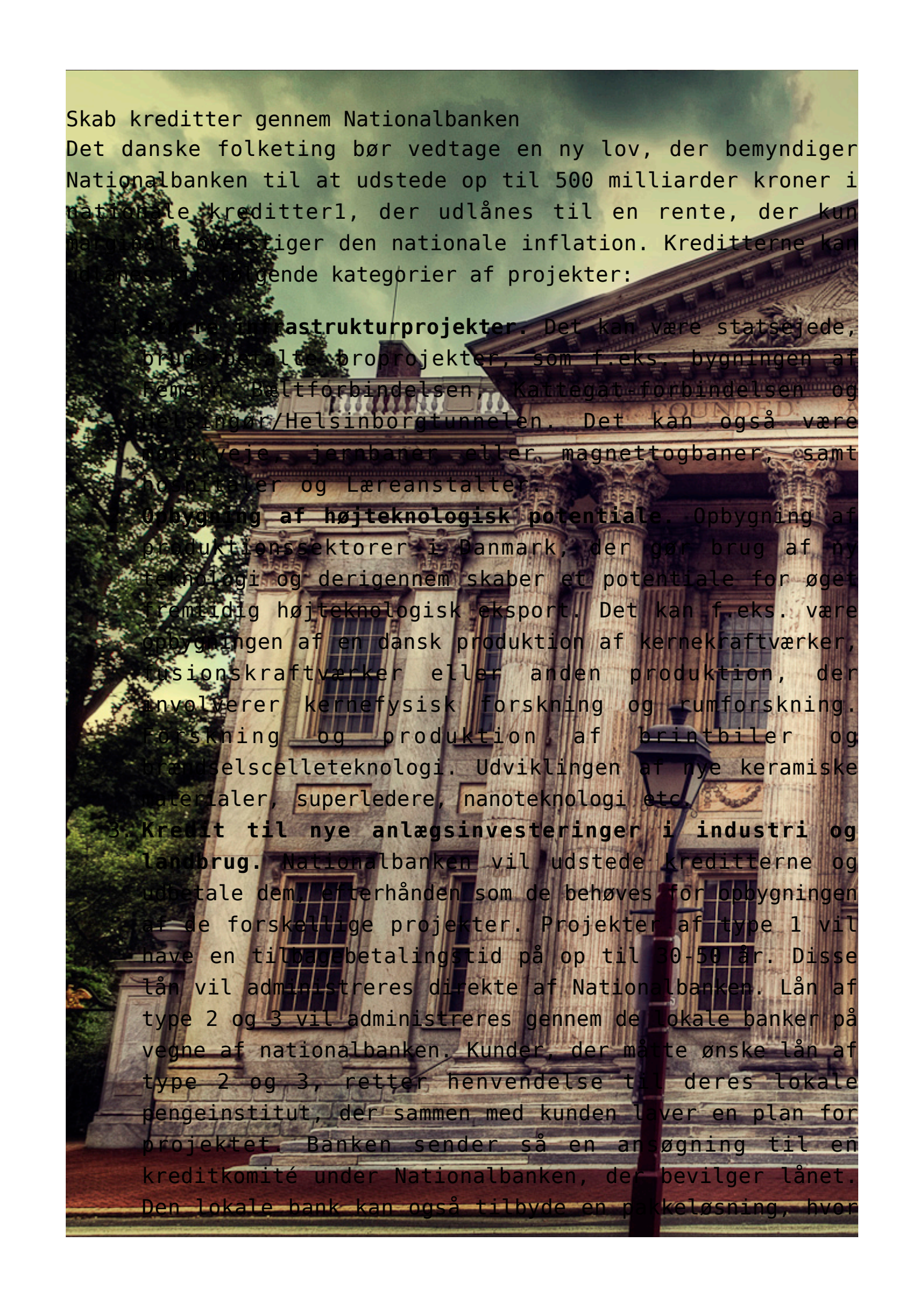
Akkumuleringen af denne gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden.

Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA

kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld.

Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en enkelt national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gennem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og hermed midlerne til at tilbagebetale denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forbandelse, blev til en velsignelse.

Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet, der fremkom ved den fremtidige effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling af den fremtidige økonomiske vækst.

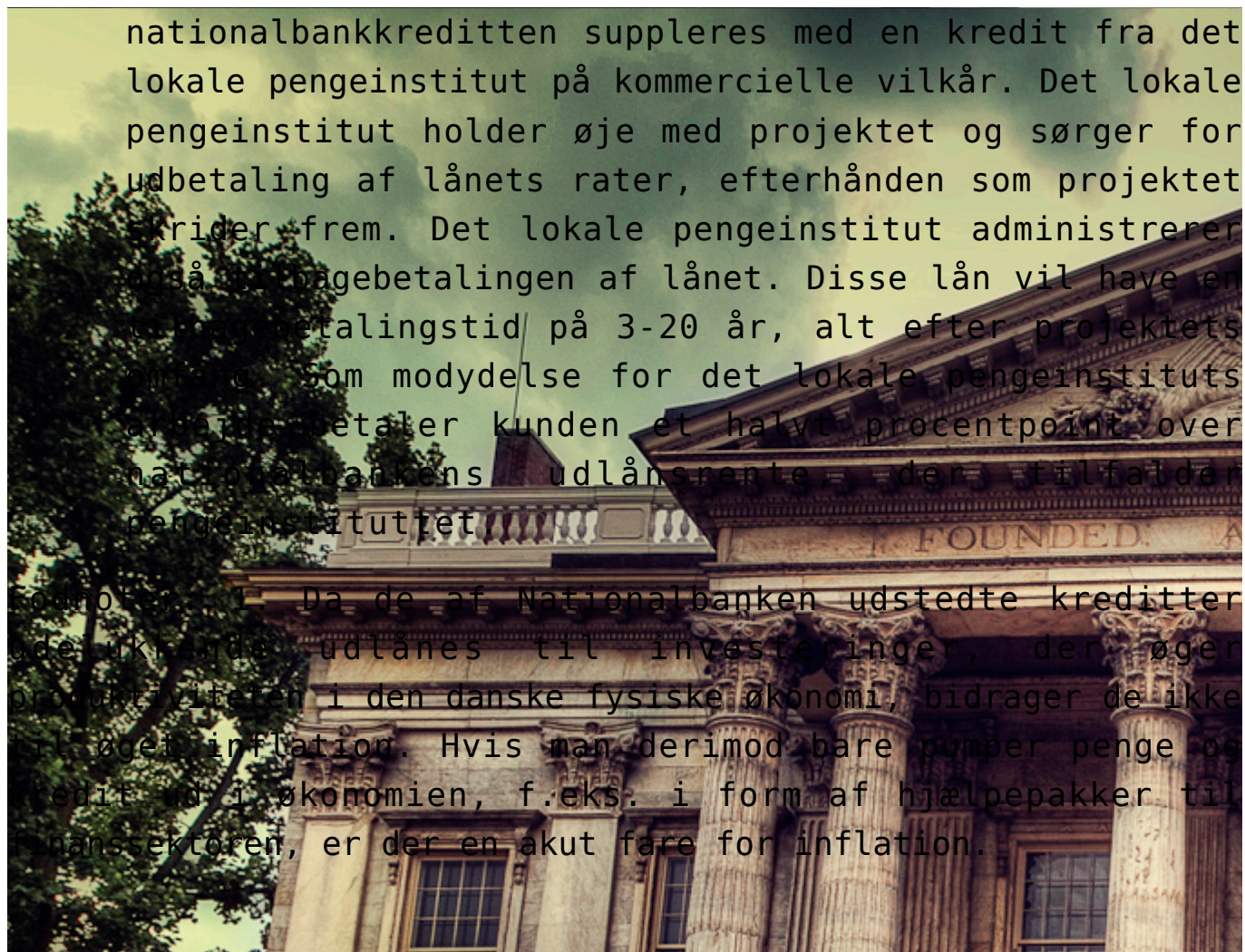
Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketing bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter¹, der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udlånes til følgende kategorier af projekter:

1. **Store infrastrukturprojekter.** Det kan være statsejede, brugerbetalte broprojekter, som f.eks. bygningen af Femern Bæltforbindelsen, Kattegat-forbindelsen og Helsingør/Helsinborgtunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og Lærestalter.

2. **Opbygning af højteknologisk potentiale.** Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af en dansk produktion af kernekraftværker, fusionskraftværker eller anden produktion, der anvender kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3. **Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug.** Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingstid på op til 30-50 år. Disse lån vil administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet. Den lokale bank kan også tilbyde en pakkeløsning, hvor

Fysisk produktivitet

Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system:

»Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.«

Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795:

»Offentlig kredit. . . er en af hoveddrivkræfterne bag nyttig foretagsomhed og lokale forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk. . . En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han behøver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og forøget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.«

I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne.

Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav De Forenede Staters papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejsning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823.

Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Mathew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige, potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol.

Under Biddles embedstid fremmede Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest teknologisk eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825.

Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en

jernindustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler.

John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket skabte de store industribyer i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket.

Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private, finansielle investering i infrastruktur og industri.

Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti.

Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde

udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejerinteresserne i syd og finanskredsene under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv populisme, Andrew Jackson indsat som præsident.

Under Jackson-administrationen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapsede kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression.

»Markedslovene« fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et

overordnet program for nationsopbygning.

Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

Abraham Lincoln

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale banksystem. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit.

Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns økonomiske rådgiver, Henry Carey, gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev:

»USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.«

Lincoln tredoblede statsudgifterne for at finansiere krigen,

idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold.

Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og behov. Den efterfølgende økonomiske krise i 1870'erne, såvel som alle de efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929–1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor.

Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været før krakket.

Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal.

RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk forøgede nationens produktive evne gennem elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, vandprojekter og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske, produktive resultater ville mere end opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangefold

tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet.

Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det. Roosevelt opnåede et fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroits nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i en gældsfælde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de seneste 230 år.

Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem, så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdenens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på

folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Stop 3. Verdenskrig: Erklæring af Lyndon LaRouche, 14. september

1. »Den russiske præsident Putins initiativ om at lade Syrien underskrive konventionen om kemiske våben og, på en Genève-II-konference sammen med Obama-regeringen, arbejde hen imod en omfattende fred, er ekstremt vigtigt. Han har åbnet muligheder for præsident Obama, der ellers ikke ville have været til rådighed. I denne henseende bør det igangværende russisk-amerikanske diplomati til fulde støttes.
2. Selv om vi støtter dette initiativ, må en vigtig, advarende bemærkning føjes til. Præsident Obama mister mere og mere kontrollen over sit præsidentskab. Han anses i vid udstrækning for at være en »lam and«, og han er i tiltagende grad i færd med at miste den støtte og troværdighed, som han tidligere – med rette eller urette – nød. Han forsøger at gemme sig bag udenrigsminister Kerry. At antage, at denne præsident skulle kunne yde et vedvarende og pålideligt bidrag til denne følsomme, diplomatiske proces, ville derfor være en farlig fejltagelse.
3. Der findes helt åbenbart kræfter i USA og den øvrige verden, der er rasende over, at præsident Obama har

fjernet sig fra sit tilsagn om at gennemføre et militærangreb mod Syrien, selv uden Kongressens eller FN's Sikkerhedsråds tilladelse. Disse kræfter – heriblandt Saudi-Arabien, Tyrkiet, Storbritannien og Frankrig – kunne eventuelt forsøge at sabotere det russisk-amerikanske initiativ. Det antydes allerede, at der fra bestemte kredse i Kongressen gøres seriøse forsøg på at anbringe en »giftpille« i forhandlingsprocessen for at sikre, at denne mislykkes.

4. Trods disse faktorer, der komplicerer tingene, har Putins initiativ og de seneste dages samtaler i Genève formindsket den umiddelbare fare for en ukontrolleret konflikt i Syrien, der ville kunne føre til en atomkrig.
5. Krisen i det globale, anglo-hollandske system bliver til syvende og sidst ikke overvundet, selv om det skulle lykkes dette initiativ at rydde en umiddelbar, mulig udløsning af en verdenskrig af vejen. Det store spørgsmål afgøres af, om Glass/Steagall-bankopdelingsloven i den nærmeste fremtid bliver genindført i USA, og om et kernefusionsdrevet Nordamerikansk Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA 21) og dermed forbundne, transatlantiske storprojekter bliver påbegyndt.«